

CURIERUL ADVENTIST

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XXVII. Nr. 2

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

15 Ianuarie 1949

Organ bilunar al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-ția, București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

CUPRINSUL

1. **Mărturisire** . . . . . Gh. Indricău
2. **Cum se făcea ap. Savel ascultat** . . . . . R. C.
3. **Casa-te condus de Dumnezeu** . . . . . O. Hermann
4. **Harul și Legea** . . . . . Gh. I.
5. **Chemarea în serviciu a predicatorului** . . . Prelucrare
6. **Indreplățire și sfințire** . . . . .
7. **Din viața plantelor** . . . . . I. Mihordea
8. **Lacrimi cari trezesc la viață** . . . . .
9. **Cântați Domnului** . . . . . R. Artinian
10. **Studii biblice** . . . . .
11. **Din înălțimi** . . . . . I. M.

Mărturisire

Doamne Sfinte, vin la Tine
In genunchi plecat,
Și mă 'nfățizez pe mine
Și al meu păcat.

Am greșit mult în viață;
De păcate-s ros,
Glasul Tău și-a Ta povață,
Glasul Tău duios,

Care mă chema într'una,
N'am vrut să-l ascult.
Astăzi, însă, vreau cununa
Și ceva mai mult:

Vreau s'ajung și eu odată
Să fiu mântuit,
In a sfinților Tăi ceată,
Vreau să fiu primit.

Vreau de-acuma înainte,
Ție să-Ți servesc.
Dă-mi putere, scump Părinte
Să Te preamăresc.

Să trăiesc viață curată,
Fără de păcat.
Dă-mi și 'ncredințarea, Tată,
Că-s pe veci iertat.

Asta mi-e mărturisirea
Și dorința mea.
Tată bun, preschimbă-mi firea
După Voia Ta.

Pentru ca 'n a obștiți casă,
Colo 'n ceruri sus,
Să pot sta și eu la masă,
Cu-al meu scump Isus.

Gh. Indricău

APOSTOLUL PAVEL

ASCULTAT ȘI RESPECTAT

Un prieten sau un frate nu cere dela amicul sau fratele său decât o iubire sinceră. Această iubire înlocuește totul și este îndestulătoare pentru a păstra legături cari îi sunt scumpe.

Lucrurile nu stau așa când e vorba de un tată sau de un apostol. A fi iubiți de copiii lor — copii după trup sau copii spirituali — este fără îndoială o parte din râvna lor, dar nu întreaga lor râvnă. Iubirea nu trebuie să fie pentru ei un scop; ea nu este decât un mijloc prin care se asigură și mai bine fericirea acelor pentru care ei s'au devotat. Deasemenea, pe ei îi va interesa tot atât de mult ca să fie ascultați și respectați, pe cât doresc să fie iubiți. Când în inima copilului stăpânește numai iubirea, nu arare ori se întâmplă ca aceasta să fie înfrântă de cele mai mici greutăți și ispite ale vieții.

Dar respectul și ascultarea sunt legături mult mai sigure și mai puternice, chiar dacă ele ar fi mai puțin dulci.

Câți părinți ajung să fie iubiți de copiii lor numai atâta timp cât aceștia sunt mici, nereușind să păstreze și mai târziu respectul și ascultarea atât de necesare fericirii familiei!

Sfântul apostol Pavel prin cuvintele și exemplele sale arată care sunt condițiile pentru obținerea și păstrarea acestei forțe tainice care se cheamă autoritate, prestigiu și care asigură ascultarea respectuoasă a copilului, față de părintele său, a elevului față de profesorul său.

Primul mijloc prin care cineva poate obține respect și ascultare este de *a se face iubit*.

Adesea nu se poate rezista față de dorința și voința ființei pe care o iubim; și dacă iubirea nu este în stare să facă pe copil să fie în tot timpul un copil ascultător față de părinții lui, aceasta se datorește faptului că sunt momente când iubirea pierde, din cauza greșelilor pe care părinții le fac, adesea, fără să-și dea seama.

Se poate spune că niciodată nu se poate rezista față de un tată, un profesor sau față de un superior pe care-l iubești.

Calitățile care atrăgeau asupra apostolului Pavel simpatia credincioșilor, ca: bunătatea, dreptatea, generositatea, cumpătarea sunt aceleași cari pregătesc inimile pentru respect și ascultare.

O altă regulă tot atât de importantă urmată de apostolul Pavel pentru a inclina spiritele către respect față de sfaturile și poruncile sale era *de a pune primul în practică virtuțile și sacrificiile* pe care el le cerea dela alții, în numele Mântuitorului.

Dacă el cerea iubirea față de Domnul Hristos, el însuși iubea pe Domnul până la pasiune și chiar până la moarte, așa precum însuși o spune (Rom. 8, 35).

Dacă îndemna pe credincioși la iubirea de a-

proapele, el însuși era acela care se devota pentru salvarea fraților săi și se îngrijea chiar și de cel mai din urmă dintre ei.

Dacă cerea ascultare față de autorități, el o practica cu cea mai îngăduitoare umilință și se simțea onorat prin ascultarea sa față de ceilalți apostoli.

Dacă îndemna pe credincioși să caute numai bunuri cerești, el însuși era despărțit de tot ce-i pământesc, necerând nimic altceva în această lume, decât ceea ce îi este strict necesar, pentru a fi în stare să facă lucrarea sa.

Dacă el pretindea că lupta credinței trebuie s'o duci până la capăt, este pentru că el însuși se expunea în fiecare zi la moarte pentru cauza Evangheliei.

Dacă, deasemenea, cerea ca creștinii să fie oameni ai rugăcunii este pentru că el făcea din propria sa viață o rugăciune neîncetată, o întâlnire continuă cu Tatăl cel din ceruri și cu Fiul Său Isus Hristos. (Efes. 6, 18; Col. 1, 9.)

Omul este puternic în fața semenului lui, numai atunci când este îndreptățit să spună cum a spus apostolul: „*Ceeace ce cer dela voi să faceți, este ceea ce eu însumi fac*“.

Din contră, el este slab și fără putere, dacă cuvintele sale se contrazic cu propriile sale fapte! Părinți creștini, nu uitați: ori de câte ori așteptați dela copiii voștri să dea pe față o însușire sau să practice un fel de viață pe care voi înșivă nu-l practicați, voi veți deveni din ce în ce mai mici în ochii lor; deoarece voi le spuneți să facă ceea ce voi înșivă ar trebui să faceți și ei nu văd altceva mai bun la voi decât aceea că voi nu faceți aceasta. Copiii voștri nu se vor mai sinchisi de sfaturile și îndemnurile voastre din care voi nu faceți precepte divine sau reguli ale bunului simț.

Alături de calitățile care câștigă inima și de exemplul care îndeamnă la faptă, apostolul Pavel mai adaugă o a treia condiție cu mult mai importantă, poate, decât cele amintite până acum, cel puțin când e vorba să obții dela aproapele sacrificii grele sau o virtute eroică: el nu înceta să reamintească *origina supranaturală a misiunii sale*, caracterul providențial al autorității sale.

Aceasta desigur că n'o făcea din vanitate, ci datorită zelului apostolic și cu scopul de a face ca sufletele să se supună legii Domnului Hristos.

Tot pentru acelaș scop, el revendică împotriva tăgăduitorilor, titlul de apostol al Domnului Isus Hristos și pune acest titlul glorios întotdeauna în fruntea epistolelor sale.

Intotdeauna și peste tot, el ține să arate că nu vorbește în numele său, ci în numele Domnului Hristos; că nu-și impune voința sa, ci voința Tatălui din cer; că nu învață propria sa

învățătură, ci aceea pe care a primit-o chiar dela Domnul Hristos.

„Toată puterea — zice el — vine dela Dumnezeu — trebuie să ascultăm de autoritate după cum ascultăm de Dumnezeu; — trebuie să ne ferim a asculta numai ca să fim văzuți, deoarece Dumnezeu vede până în fundul inimilor, etc. . .“

Cine nu înțelege că părinți: cât și învățătorii, dacă doresc să fie ascultați în împrejurări grele, au deopotrivă nevoie să-și sprijinească autoritatea lor de aceea a lui Dumnezeu Insuși? Sunt lucruri cari nu pot fi cerute semenilor noștri în numele iubirii sau al interesului, dar cari trebuie cerute în numele voinței lui Dumnezeu.

Câteodată, apostolul Pavel întrebuințează și

amenințarea față de cei lași și îndărătnici pentru a-i face să revină pe drumul datoriei lor. Dar această amenințare este tot o dovadă a iubirii sale.

La nevoie, și numai în cazul în care acesta este singurul mijloc prin care se mai poate evita dezastrul, el merge chiar până la excluderea celui care s'a făcut vinovat de fapte grave. Dar Sfânta Scriptură nu pune în socoteala sa decât un singur caz bine justificat unde se vede o severitate de felul acesta, în timp ce foarte adesea ea ni-l arată recurgând fie la o simplă muștrare mai mult sau mai puțin tare, fie la o amenințare care va fi îndestulătoare, poate, pentru a-și ajunge scopurile sale.

R. C.

Lasă-te condus de Dumnezeu

„Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă...“ Isaia 58, 11. Iată ce făgăduință minunată vine din partea lui Dumnezeu pentru tine și pentru toți cei ce se încred în El! Cât de mare este iubirea lui Dumnezeu față de noi oamenii și câtă purtare de grijă are El față de toate viețuitoarele de pe pământ! El are grijă de orice plantă, de orice pasăre și de orice viețuitoare care se mișcă pe pământ. . . „toate aceste viețuitoare Te așteaptă ca să le dai hrana la vreme. Le-o dai, ele o primesc; Îți deschizi Tu mâna, ele se satură de bunătățile Tale“. Ps. 104, 27, 28. Iată o pricină de a lăuda și a preamări pe Domnul Dumnezeul nostru. El are grijă de toți și de toate. Tuturor „le dă hrana la vreme“. Tu te-ai gândit, vreodată iubite cetitor, la această minunată purtare de grijă a lui Dumnezeu? Te-ai întrebat, vreodată, cine este Acela care dă hrană animalelor în pustiu și le conduce la locuri cu apă proaspătă? Cine conduce mulțimea păsărilor călătoare spre locurile îndepărtate ale țărilor calde din cuprinsul continentului african? Știi tu cine a spus: „Nu se vând, oare cinci vrăbii cu doi bani? Totuși niciuna din ele nu este uitată de Dumnezeu“.

Făgăduința călăuzirii și ajutorul nostru nu vine dela un om care „înflorește ca floarea de pe câmp, când trece un vânt peste ea, nu mai este...“, ci cel care face această făgăduință este chiar Domnul Dumnezeul tău. El este Acela care te va călăuzi și îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și îți va asigura pâinea chiar în locuri pustii. Dar tu,

iubite cetitor, ce crezi despre această purtare de grijă a lui Dumnezeu? Crezi și tu în ajutorul lui Dumnezeu care te iubește și vrea să fie călăuză ta în orice împrejurare? Adu-ți aminte că El îți spune: „Eu nu te voi uita cu niciun chip: iată că te-am săpat pe mâinile Mele“. Crezi și tu în aceste cuvinte sau ele ți se par străine? Nu cumva te-ai îndoit de călăuzirea lui Dumnezeu și în descurajarea ta ai zis: „Domnul m'a părăsit și m'a uitat?“ Sau, poate, ai fost chiar nemulțumit de felul cum Dumnezeu te-a condus până acum, văzând că lucrurile nu merg așa cum ai crezut tu că ar fi bine să meargă? Tie, care ai dori să te conduci după gândurile tale și să umbli pe căile tale, dorind în acelaș timp ca această umblare a ta să fie aprobată și de Domnul, El îți răspunde: . . . „gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile Mele nu sunt căile voastre“. . . El care cunoaște trecutul, prezentul și viitorul știe ce este spre binele tău. El dorește să te conducă după gândurile și pe căile Sale tot așa cum a condus pe vremuri pe poporul Izrael despre care stă scris: . . . L-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochiului Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele lui. Așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său. . .“ Deut. 32, 10—12.

Ti-ai dat seama, iubite cetitor, că tu ca un copil al lui Dumnezeu stai sub călăuzirea Sa? El ți-a făgăduit că te va călăuzi „neîncetat“. Certează și vezi dacă te bucuri și tu de această călăuzire divină. Poate că ești printre aceia cari se bucură

de călăuzirea lui Dumnezeu, dar care atunci când vin necazuri și încercări asupra ta te întrebi: „Dece au venit aceste încercări asupra mea?“ La aceasta, iată ce răspuns ne dă sf. apostol Pavel: . . . știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. . .“. Cât este de adevărat acest cuvânt! Câți din cei cari s'au lăsat conduși numai de Domnul au făcut frumoase experiențe cu El, chiar dacă pentru aceasta ei au trecut prin încercări pe cari atunci când ele au avut loc aceștia nu le-au înțeles. Ai făcut și tu o astfel de experiență cu Domnul? Adu-ți mereu aminte că Domnul face orice lucru spre binele celor ce-L iubesc.

Dar, pentru ca să fii călăuzit de Dumnezeu trebuie să stai neîncetat în legătură cu El. Trebuie să vorbești mereu cu El, să-L întrebi și să-L rogi: „Doamne, arată-mi calea pe care trebuie să merg“. Dacă dorința aceasta este sinceră, El va răspunde rugăciunii tale. Poate că nu-L vei înțelege deodată, pentru că „gândurile Sale nu sunt gândurile noastre“, dar mai târziu îți vei da seama că Domnul te-a condus. Pentru aceasta roagă-te lui Dumnezeu în fiecare zi, pentru orice lucru bun, la orice hotărâre, pentru ca El să-ți arate drumul care este spre binele tău. Si Domnul va face aceasta, deoarece El — și nu altul — a făgăduit: „Eu — zice Domnul — te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s'o urmezi. . .“ Ps. 32, 8.

Lasă-te, deci, călăuzit de Dumnezeu și El îți va purta de grijă în orice împrejurare și te va conduce până în viața cea veșnică.

Otto Hermann

HARUL ȘI LEGEA

„Căci harul lui Dumnezeu... ne însoțește și o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie“. Titu 2, 11. 12.

Am văzut că harul lui Dumnezeu este oferit tuturor, dar el aduce mântuire numai pentru cei cari îl primesc de bunăvoie. Dacă harul lui Dumnezeu nu aduce mântuire pentru cei ce-l refuză, ce se întâmplă cu acei ce se încred numai și numai în acest har, fără ca ei să se străduiască a cunoaște voia lui Dumnezeu și mai ales să caute a trăi după ea? Acordă harul lui Dumnezeu și acestora mântuirea? Întrebarea aceasta este deasemenea de un deosebit interes, mai ales dacă ne gândim că o bună parte din cei, cari se chiamă a fi urmași ai Domnului Isus Hristos, cred și propovăduiesc cu putere că, pentru obținerea mântuirii, omul nu mai trebuie să facă nimic altceva, decât să se încreadă în harul aducător de mântuire al lui Dumnezeu. Tot ce a trebuit să se facă în vederea mântuirii a fost făcut de Domnul când a fost pe pământ. El a împlinit totul pentru noi, iar noi nu mai avem nimic de împlinit, ci doar să așteptăm să se realizeze „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos“ (Titu 2, 13), deoarece nu mai suntem sub lege, ci sub har. Și dacă mântuirea vine prin har, „atunci nu mai este prin fapte, altminterlea harul n'ar mai fi har“ (Rom. 11, 6). Iată dar că nu trebuie să ne îngrijim prea mult a face fapte în vederea obținerii mântuirii, nici să ne străduim a mai împlini Legea, care a fost numai până la Hristos, deoarece de aci înainte este îndestulătoare numai încrederea în harul cel mare al lui Dumnezeu. Acestea sunt, în linii generale, susținerile celor cari resping obligativitatea păzirii Legii lui Dumnezeu, și cari trăiesc în speranța că Dumnezeu, în marea Sa iubire și îndurare, până în cele din urmă, va ierta toate faptele rele pe cari ei le-au făcut în timpul vieții lor de pe pământ.

Pentru cercetătorul superficial, adică acel cercetător care rămâne numai la suprafața adevărilor divine, fără a pătrunde în adâncul înțelesului lor, lucrurile par să fie așa. Dacă în Sfânta Scriptură n'ar exista și alte texte cari să lămu-

rească pe cele amintite mai sus, am putea conchide că faptele n'au nicio legătură cu mântuirea. Dar, dat fiind faptul că niciun adevăr necesar mântuirii noastre n'a rămas nelămurit, Bunul Dumnezeu a avut de grijă ca și în ce privește această parte a adevărului, să ne putem bucura de deplină lumină.

Problema care se pune acum, este aceasta: în ce măsură faptele contribuie la obținerea sau pierderea mântuirii? Care este locul pe care-l ocupă acestea pe calea către dobândirea vieții veșnice? Cu alte cuvinte, este adevărat, că în ce privește mântuirea faptele nu mai îndeplinesc niciun rol, sau dimpotrivă, că pentru a ajunge la viața veșnică omul trebuie să facă numai fapte bune? Înainte de a răspunde la această întrebare, vom aminti, în treacăt, că în această privință se fac două mari greșeli. Unii susțin că omul este mântuit numai prin faptele Legii. Aceasta înseamnă, că omul, — datorită propriilor sale eforturi — poate să se pună în armonie cu Dumnezeu și deci să obțină în cele din urmă mântuirea. Din această categorie făceau parte și Fariseii și Cărturarii din timpul Domnului Isus Hristos, cari erau foarte scrupuloși în ceea ce privește păzirea Legii, dar mai ales în împlinirea tradiției pe care o socoteau mai presus chiar și decât Legea. Ei se țineau cu strictețe de litera Legii, dar negligeau spiritul ei. În timp ce ei căutau să nu treacă cu nici o iotă peste textul Legii, inima le era plină de ambiție, invidie, egoism și chiar ură înversunată împotriva Fiului lui Dumnezeu, pe Care în cele din urmă L-au condamnat la moarte de cruce.

Alții, dimpotrivă, susțin — și aceștia sunt mulți chiar și în zilele noastre — că „credința în Hristos ar scuti pe om de ținerea Legii lui Dumnezeu, și că — dat fiind că numai prin credință ne face părtași de harul lui Hristos — faptele noastre nu ar avea nimic de a face cu mântuirea“.

Ce este Legea?

Problema astfel pusă, pare să ne facă a crede că harul și Legea s'ar

excluce reciproc, ceea ce nu corespunde cu niciun chip cu realitatea, deoarece harul și Legea, departe de a se exclude, din contră, se completează rămânând în deplină armonie. Pentru a putea înțelege mai bine această armonizare dintre har și Lege, va trebui să ne străduim a înțelege: **ce este Legea și care este rolul ei atunci când vorbim despre mântuirea oamenilor?** „Legea este expresia fidelă a naturii lui Dumnezeu; ea este întruparea marelui principiu al iubirii și de aceea este temelie stăpânirii și guvernării Sale în cer și pe pământ“. Ea este expresia caracterului și voinței lui Dumnezeu. Și cum caracterul Lui este desăvârșit, tot așa și Legea Sa este „sfântă, dreaptă și bună“, adică desăvârșită (Rom. 7, 12). Reoglindind caracterul și voința lui Dumnezeu, și întrupând marele principiu al iubirii, Legea celor zece porunci, sau Legea morală, este neschimbătoare și veșnică, tot atât de neschimbătoare și veșnică ca Isus și Dumnezeu, Care este același ieri, azi și în veci. (Ebrei 13, 8).

Rolul Legii în lucrarea de mântuire

Apostolul Pavel, vorbind despre rolul pe care-l are legea în această vastă lucrare de curățire și înnoire a inimii omenești, constată că ea îndeplinește funcțiunea de descoperitoare de păcate, „căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului“, pentru că „păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n'aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftesti!“ (Rom. 3, 20; 7, 7). Iar apostolul Iacob (1, 22—25) pentru a ne face să înțelegem și mai bine această funcțiune a Legii, el o compară cu o oglindă în care omul se vede așa cum este. Privind în această oglindă, care este „Legea desăvârșirii“, omul va descoperi în ea, pe deoparte, perfecțiunea și sfințenia lui Dumnezeu, iar pe de altă parte mizeria sa morală cu tot cortegiul nesfârșit al păcatelor de tot felul. În același timp ea va trezi în păcătos simțământul grozavei lui vinovății și imposibilitatea de a se elibera de ea prin propriile lui eforturi.

În felul acesta înțelegem, că Legea nu aduce mântuire, și nici nu este menirea ei să facă aceasta, ci dimpotrivă, ea aduce condamnare de care omul singur nu poate scăpa cu niciun chip. E ceea ce spune a-

postolul Pavel, că „Legea aduce mânia” (Rom. 4. 15), deoarece ea zice: Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeuului tău, căci **Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui**”. (Exod 20, 7).

Omul păcătos aflându-se față în față cu desăvârșirea cerută de Legea lui Dumnezeu, se va convinge — prin lucrarea Duhului Sfânt — tot mai mult, de nedeșăvârșirea sa morală, adică de starea de păcătoșenie în care se află, ceea ce va trezi în el dorința după o stare mai bună, dorința după pocăință. Țintă frumoasă. În dorul lui ferbinte de a se apropia de desăvârșire, el va încerca să spele toate petele și mânjiturile arătate lui de oglinda cea minunată, — de „Legea desăvârșirii”, descoperitoare de păcate, dar toate străduințele lui se vor dovedi a nu-i veni cu nimic în ajutor. Zdrobit, abătut și descurajat el va cădea neputincios la picioarele crucii și cu ultimele puteri de care mai dispune, cu ochii pironiți spre Domnul, el îl va implora: „Ajută, Doamne neputinței mele”. Și „astfel Legea” îndeplindu-și cu prisosință și celălalt mare rol pe care-l mai are, „ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință”. (Gal. 3, 24). Deci, „misiunea Legii constă în a pregăti lucrarea Domnului Hristos în inimă. Scopul ei a fost — și mai este încă — de a face să nască simțământul păcatului, de a face pe om să simtă nevoia după iertare, de a face ca sufletul credincios să dorească cu înfocare după mântuire. Legea nu aduce mântuire; ea o face doar posibilă”.

Desființarea Legii înseamnă desființarea păcatului

Pe de altă parte, este bine să amintim aci, că „oricine face păcat, face și călcare de Lege; și păcatul este călcare de Lege”, dar „unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de Lege” (1 Ioan 3, 4; Rom. 4, 15). Amintim aceasta pentru că sunt unii creștini cari pretind că credinciosul vechiului legământ era mântuit prin faptele Legii, iar credinciosul noului legământ este mântuit prin har, și că, prin urmare mântuirea venind prin har, Legea a fost desființată. Dar, ce ar însemna oare dacă lucrurile ar sta într'adevăr

așa? Dacă păcatul este călcare de Lege, și dacă în noul legământ nu mai este nicio Lege care ar putea fi călcată, ce-ar însemna aceasta altceva, decât că dela Domnul nostru Isus Hristos încoace, oamenii n'ar mai fi putut face niciun păcat. Cu alte cuvinte, faptele cele mai murdare, cele mai josnice, cele mai îngrozitoare pe care le-a putut născoci mintea cea mai decăzută, n'ar mai putea constitui păcat”. Și dacă ați întreba de ce?, — așa răspunde: **pentru că neexistând Lege, n'ar exista nici călcare de Lege, adică, n'ar exista nici păcat**.

Dar aceasta ar însemna mai departe, că orice fapte ar fi făcut oamenii, dela Domnul Hristos încoace — despre Care unii zic că ar fi desființat Legea — ei n'ar putea fi considerați, cu niciun chip, ca păcătoși. Mai mult datorită existenței harului — prin forța lucrurilor — toate miliardele de suflete cari au trăit, și trăesc încă, sub dispensațiunea acestui har, trebuie să fie considerați — independent de voința lor — ca „sfinți”, ceea ce este imposibil de admis. Aceasta este însă, concluzia absurdă, nedreaptă și imposibilă la care ajungem, dacă ne îndepărtăm de adevărul simplu al Sfințelor Scripturi.

Iarăși, admitând că toți cei cari au trăit înainte de Domnul Hristos, vor obține mântuirea datorită faptelor lor proprii, aceasta ar însemna să comitem altă greșală tot atât de gravă ca și cea amintită mai sus, deoarece în acest caz, toți aceștia ar ajunge la viața veșnică, nu prin meritele Domnului Isus Hristos, ci datorită propriilor lor merite. Lucru pe care nu-l admite nici rațiunea noastră, și nici învățătura Sfințelor Scripturi.

Iată de ce am spus că harul și Legea, departe de a se exclude una pe alta, ele se întrec reciproc. „Legea lui Dumnezeu își păstrează rolul ei și în noua dispensațiune. Ea este tot atât de necesară astăzi ca și altădată pentru demascarea păcatului. Ea rămâne pentru totdeauna oglinda descoperitoare de păcat. Ea nu încetează să fie „îndrumătorul”, care conduce pe păcătos la Hristos, unde el va obține îndreptățirea prin credință. În loc de a mai aduce o jertfă pentru păcat ca în vechea dispensațiune, păcătosul își îndreaptă, în credință, privirea către

Domnul Isus Hristos, care a murit în locul lui, și obține în felul acesta binecuvântările harului lui Dumnezeu”.

Și e și logic să fie așa, deoarece am văzut că dacă nu admitem existența Legii morale, nu putem admite nici existența păcatului, pentru că prin păcat înțelegem călcare de Lege. În cazul acesta din clipa desființării Legii, și deci, din clipa intrării în dispensațiunea harului, toți oamenii acestei dispensațiuni trebuie să fie socotiți „sfinți”, adică fără păcat. Iar dacă sunt fără păcat, ei nu mai au trebuință nici de har, deoarece harul aduce mântuire numai pentru păcătoși. Ori, această susținere — precum se vede — este departe de a corespunde învățăturilor Sfintei Scripturi, deoarece harul în loc să ne scutească de păzirea Legii, dimpotrivă, el „ne învață s'o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie”.

Dar cum am putea noi ști care este păgânătatea și cari sunt poftele veacului nostru, dacă n'ar exista Cuvântul Legii lui Dumnezeu, care să ne arate ce este oprit a face, și ce nu. Căci revenind, vom aminti iarăși odată cu apostolul Pavel, că păcatul — aci păgânătatea și poftele lumești, cu privire la care harul ne învață s'o rupem cu ele — îl cunoaștem numai prin Lege. Ceea ce înseamnă, că noi n'am cunoaște nici păgânătatea și nici poftele lumești, dacă n'ar exista Legea lui Dumnezeu, care așa precum am văzut, pe lângă rolul de „îndrumător spre Hristos”, mai are și pe acela de a descoperi cari sunt lucrurile cari constituiesc păcat și de cari trebuie să ne ferim, și cari sunt acelea pe cari le putem face.

Și iată cum harul, în loc să ne scutească de obligativitatea păzirii Legii lui Dumnezeu, prin faptul că ne învață s'o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, ne învață tocmai să păzim această Lege, care a rămas pentru totdeauna neschimbată.

Gh. Indricău

Chemarea în serviciu a predicatorului

Cei cari asemenea apostolilor simt că au primit „această slujbă” trebuie să se dedice ei. 2 Cor. 4, 1. Domnul a chemat prin cuvinte precise pe Isaia și i-a dat o însărcinare. Ieremia și Ezechiel au avut experiențe asemănătoare. În Noul Testament chemarea ca trimis împuternicit al lui Hristos este tot atât de sigură. Bărbații cari îndrăznesc să spună despre ei, că sunt trimiși împuterniciți ai lui Hristos, trebuie să simtă în mod solemn, că Domnul le-a „încredințat cuvântul împăcării”. 2 Cor. 5, 18—19.

Cum poate ști un tânăr, dacă el este chemat și trimis, sau nu, de Domnul? Că mulți și-au greșit chemarea și s’au poticnit la amvoane, aceasta se vede din lipsa de roade a servirii lor și din decăderea religioasă. E nevoie să ne cercetăm să vedem dacă avem chemarea ca predicator de la Domnul. Pentru aceasta nu e de ajuns a avea o legitimație de predicator.

Primul semn al chemării cerești e dorința vie și setea irezistibilă de a spune și altora, ce a făcut Dumnezeu pentru sufletele noastre. Dacă cineva poate fi liniștit fiind scriitor, negustor, agricultor, doctor, avocat, sau altceva: acela să-și urmeze calea într’una din aceste chemări. Acela care simte un foc în oasele lui pentru ca să vestească mântuirea și acela care simte că un vaj zace asupra lui, dacă nu predică Evanghelia, acela poate gândi că are chemarea de pastor. Această slujbă cere multă lepădare de sine și nu o poate îndeplini decât cel care este stăpânit de o mare iubire pentru chemarea sa. Dorința de a ajunge pastor trebuie să fie cugetată, iar nu un impuls neașteptat. Trebuie să fie obiectul aspirațiilor și subiectul celor mai fierbinți rugăciuni. Chemarea de predicator trebuie dorită în chip dezinteresat; ea trebuie să fie o adevărată pasiune, care să treacă prin toate cercările și să crească fără încetare. Acest „foc în oase” este mai de preț pentru predicator decât alte talente.

În al doilea rând, împreună cu dorința aceasta trebuie să existe în

om și aptitudinea de a învăța pe alții și de a învăța în public. Chiar dacă nu are dela început succese strălucite, ca servii ajunși la maturitate, totuși să nu se creadă omul chemat la predicare, dacă nu se dovedește că poate vorbi. Dacă darul exprimării nu există dela început, nu e de așteptat, că el s’ar putea dezvolta mai târziu.

Mulț preț să punem apoi pe judecata oamenilor care stau aproape de Dumnezeu și au experiență.

O dovadă mai departe despre chemarea unui om este lucrarea de pocăință, determinată de silințele sale. Pentru ca cineva să fie trimis ca predicator, trebuie să fi adus suflete la Hristos. Dacă pe urma predicării nu se văd convertiri, degeaba toate talentele, degeaba toată oratoria! Pescari, care nu prind pește, zadarnic se mai ocupă cu lucrarea aceasta. Profeți ale căror cuvinte sunt fără putere: sunt aceștia oare oameni ai lui Dumnezeu?

Voia Domnului cu privire la pastori mai este arătată și prin judecata formată prin rugăciune a Bisericii sau a comunității. Caută să te faci destoinic pentru lucrare, și nu vei duce lipsă de lucru. Mai pe sus de toate, aibi grijă de umblarea ta înaintea Domnului.

Oamenii slabi de minte, și cari dau dovadă de ușurință, nestatornici pe căile credinței; oameni cari cad într’o societate rea sau în păcate grele, nu pot fi socotiți ca destoinici pentru lucrarea de predicare. E nevoie de oameni viguroși cari să poarte greutățile, și să le poarte cu vrednicie. Oamenii gălăgioși, dând doar aparența de mult zel, fără ca să scoată ceva din vorbirea lor, nu corespund acestei chemări. Infirmități fizice sunt o piedică în chemarea de predicator. Un om cu pieptul strâmt și glasul pițigăiat nu e chemat să „strige tare și să spună lui Izrael păcatele lui”. Hristos merită, ca oamenii cei mai buni să predice Evanghelia Sa.

Mai sunt și alte criterii, după care să judecăm chemarea cuiva. Se povestește despre metoda unui bătrân și experimentat serv al Domnului pentru examinarea unui tânăr,

care dorea să fie misionar. Metoda aceasta poate e găsită bună de judecata cuiva, chiar dacă nu și de gustul lui.

Bătrânul acesta a scris acelui tânăr, să se prezinte la el acasă, la ora 6 dimineața. Tânărul s’a prezentat punctual, la ora 6. Bătrânul predicator n’a apărut, însă decât câteva ore după șase. Tânărul a așteptat mirat, dar cu răbdare. În sfârșit sosi și predicatorul, și se adresa tânărului astfel: „Ei, tinere, Dta vrei să te faci misionar?” „Da, Domnule, cred că da!” „Dar ai și ceva pregătire, ceva educație?” „Da, Domnule, am și puțină educație”. „Hai să cercăm: Dta poți silabisi cuvântul „casă”? Tânărul se uită puțin cam mirat și nu știa întâi ce să răspundă. Dar luptând în el indignarea cu supunerea, răspunse clar: „c-a-s-ă, casă”. — „Foarte bine!” zise bătrânul predicator; acum să silabisești cuvântul: „car”. Tânărul ezită puțin; dar zise apoi: „c-a-r-, car”. „Foarte bine!” sună din nou aprobarea bătrânului; dar acum să vedem și cunoștințele Dtaie din aritmetică, ai putea să spui cât face „de două ori două”? Răbdătorul tânăr dădu răspuns bun și la această întrebare, și fu apoi invitat să se prezinte în fața Comitetului, unde bătrânul avea să-și prezinte raportul său despre rezultatul examinării.

La Comitet examinătorul zise: „Recomand cordial pe acest tânăr, pentrucă — după o convenită examinare — a dovedit caracter și pregătire: a venit dimineața de mult, la ora fixată; a dovedit răbdare și umilință; poate silabisi bine cuvintele „casă” și „car”; știe, cât face „de două ori două”; și sunt convins că va fi un bun misionar”.

Poate că metoda bătrânului predicator să nu fie pe gustul tuturoara; dar ea ne învață, că — dacă un om nu poate suporta cercarea răbdării, tratament aspru și neplăceri de tot felul — acela nu e bun pentru lucrarea misionară.

Prelucare

Curierul Adventist

Organ al Cultului creștin A. Z. Ș.
Apare sub conducerea
unui comitet de redacție
Red. și Ad-ția, București IV, Str.
Mitrop. Ghenad. Petrescu Nr. 116
Anul XXVII Nr. 2—15 Ianuarie 1949

Din vieața plantelor

Cea mai lungă umbră.

Vulcanul Pico de Teyde din insulele Canare care are o înălțime de 3700 m., lasă pe Oceanul Atlantic o umbră de 270 km. la răsăritul și la apusul soarelui.

Copacii cari nu fac umbră. — Eucaliptus nu face umbră deoarece frunzele se așează în fata soarelui cu mușea.

O livadă într'un pom. Un profesor de Științe Naturale a făcut o frumoasă experiență. Prin altoi, pe acelaș pom a obținut în timp de 4 ani 35 feluri de mere; după încă 3 ani avea 50 varietăți de mere și încă după 5 ani a obținut 144 specii. O adevărată frumusețe trebuie să fi fost a vedea o astfel de livadă într'un pom. Toate aromele de mere, toate culorile și toate formele de mere!

Și un creștin poate să devină o livadă într'un pom: „iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea și înfrânarea poftelor”. Gal. 5, 22—23.

Cine posedă această livadă în pomul vieții sale nu e cazul să se laude sau să se mândrească.

„Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, și dacă tu, care erai dintr'un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor, și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te fâli față de ramuri”. Romani 11, 17—18.

Plantele sălbatice se înmulțesc mai repede.

Rapița produce 2000 semințe; neghina 1000 semințe; pe un metru pătrat de pământ se găsesc 45.000 semințe de plante sălbatice. Acum ne putem da seama de ce e atât de multă neghină printre grâu.

Cel mai ușor lemn din lume. — Cel mai ușor lemn din lume este Balsa. Crește foarte repede, în 6 luni 1 metru și jumătate. Are diametru 5 m. În 7 ani ajunge de 30 m. înălțime.

Plantele beau apă la ore regulate. Toate plantele beau apă între orele 12 și 16 ale zilei. Numai cactusul face excepție; el bea apă între orele 6 și 10 seara.

Iată, a ajuns să învățăm nu numai dela animale dar și dela plante. „Regularitatea în mâncare trebuie

să fie observată cu multă grijă. În tre mese nu trebuie să se mănânce nimic, nici dulciuri, nici nuci, fructe sau alte feluri de alimente. Lipsa de regulă la mâncare nimicește egerimea sănătoasă a organelor digestive, în dauna sănătății și voiei bune”.

„Dar dacă e nevoie de ceva pentru a stinge setea, apa curată, băută la oarecare timp înainte de masă (o oră), sau după masă (două ore), e tot ce cere natura.

Vieața nouă.

Sunt unii copaci cari își păstrează frunzele verzi și în timpul iernei. Când sosește primăvara toate frunzele cad și altele apar de un verde viu. Ce s'a întâmplat? Seva se ridică cu putere din rădăcină și tot ce e vechiu dispăre. Tot așa și creștinul „având rădăcina și temelă pusă în dragoste” Efes. 3, 17 — în dragostea lui Hristos, Duhul Sfânt vine în om și se împlinește Cuvântul: „dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s'au dus „iată că toate lucrurile s'au făcut noi” 2 Corinteni 5, 17. Prof. I. Mihordea

Lacrimi cari trezesc la vieața

Iubirea Bunului Dumnezeu este asemănată cu iubirea unei mame pentru odrasla ei. Și chiar dacă s'ar întâmpla ca o mamă să uite pruncul ei, Dumnezeu ne asigură că El nu ne va uita.

„Am fost greu bolnav în copilărie”, povestea adânc mișcat un frate. „Am zăcut la pat cam două săptămâni. Din zi în zi eram tot mai slab și simțeam că am să mor. În tot timpul acesta mama mea a vegheat lângă mine zi și noapte. Adesea sta și se uita la mine ne mai știind ce să facă pentru a mă ajuta.

„După atâta zăcere și suferință slăbisem atât de tare că nu mai era nici o nădejde. Mama văzând că mă prăpădesc, nu s'a mai deslăpuit de lângă patul meu. Privea la mine și se apropiase cu capul ei de al meu. Deabia mai suflam; zăceam cu ochii închiși. Deodată am simțit ceva cald pe fața mea. M'am trezit. Erau lacrimile mamei care se revărsau pe obrazul meu.

„Lacrimile acestea m'au zguduit, și mi-am zis: „Eu trebuie să trăiesc și să nu mor”. Din clipa aceea am început să mă fac mai bine și laud pe Dumnezeu pentru iubirea mamei mele”.

Cântați Domnului

O, strigați cu bucurie către Domnul Cel slăvit,
Și slujiți cu veselie Domnului că ne-a iubit.

Să veniți în fața-I sfântă, să vă 'nfățișați smeriți,
De aproape, de departe, voi popoare, toți veniți.

Și să știți că Domnul este Dumnezeu peste pământ,
Ne-a făcut cu-a Sa putere, ne-a dat vieața prin Cuvânt.

Și deaceea El ne este și Stăpân și bun Păstor,
Iar noi suntem a Sa turmă, și alesul Său popor.

Deci intrați pe porți cu toți și slăviți-L, laudând,
Și în curtea Casei Sale adunați-vă cântând.

Căci e bun al nostru Tată, numele-I slăviți-L, deci,
Și a Lui credincioșie va să țină până'n veci.

R. Artinian

Studii Biblice

Lecțiunea 1.

ISUS MANGAIE PE UCENICII SAI

Text biblic: Ioan 14.

De memorizat: „Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte“. Ioan 14, 27.

1. Ce spuse Isus celor unsprezece după ce Iuda părăsi camera de sus unde erau adunați? Ioan 13, 33.

2. Ce au simțit ucenicii la auzul acestor cuvinte?

Ucenicii nu se puteau bucura când auziră aceasta. Teama a căzut asupra lor. Ei se grămădiră lângă Mântuitorul. Iubitul lor Învățător și Prieten le era mai scump decât viața. La El căutase ei ajutor în toate necazurile lor, și mângâiere în întristările și descurajările lor. Acum trebuia să-i părăsească și să-i lase singuri. Intunecate erau gândurile cari le umpleau mintea.

3. Cum încercă Isus să-i mângâie? Ioan 14, 1. 2.

4. Ce făgăduință prețioasă le dădu El? Ce spuse Isus că știu ei? Vers. 3. 4.

5. Ce spuse Toma lui Isus? Vers. 5.

6. Cum îi răspunse Isus? Vers. 6. 7.

Nu sunt căi multe către cer. Nu se poate ca fiecare să-și aleagă drumul său. Hristos zice: „Eu sunt calea... Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“. Chiar de când s'a predicat întâi Evanghelia, când în Eden s'a declarat că sâmbanța femeii va sfărâma capul șarpelui, Hristos a fost înălțat ca fiind calea, adevărul și viața. El a fost calea pe când trăia Adam, când Abel a înfățișat lui Dumnezeu sângele mielului jertfit, care preînchipuia sângele Mântuitorului. Hristos a fost calea pe care erau salvați patriarhii și profeții. El este singura cale pe care putem avea intrare la Dumnezeu.

7. Ce întrebare pusă de Filip dovede lipsa sa de înțelegere și de credință? Vers. 8.

8. Cum muștră Isus cu blândețe pe Filip? Cum încercă Isus să arate că ei pot cunoaște pe Tatăl dacă îl cunosc pe El? Vers. 9—11.

9. Ce vor face cei ce iubesc pe Isus? Ce spuse Isus că va ruga pe Tatăl? Vers. 15. 16.

10. Ce spuse El despre Mângâietorul, Duhul Sfânt? Vers. 17.

Duhul Sfânt este locșitorul lui Hristos, dar fără corp omenesc. Impiedecat de corpul omenesc Hristos nu putea să fie personal în orice loc. De aceea era spre binele lor ca El să trimeată Duhul Sfânt ca urmaș al Lui pe pământ. Nimeni nu mai putea spune că el este mai fericit fiindcă este într'un anumit loc sau pentru că are legătură personală cu Hristos. Prin Duhul Său, Domnul Hristos era la îndemâna tuturor. În felul acesta era mai aproape de ei decât dacă nu S'ar fi înălțat.

11. În ce fel urma să fie părăsit poporul Său? De ce numai credincioșii îl văd? Vers. 18. 20.

12. Prin ce dovedește cineva că iubește pe Isus? Ce făgăduință este dată unora ca aceștia? Vers. 21.

13. Ce întrebare însemnată puse Iuda, nu Iscarioteanul? Cum răspunse Isus la întrebare? Vers. 22-25.

14. Ce va face Duhul Sfânt față de cei cari iubesc pe Domnul? Vers. 26.

15. Ce lasă Isus fiecărui credincios? Ce cuvinte repetă Isus? Dacă ucenicii iubeau cu adevărat pe Isus ce ar fi trebuit să facă? Vers. 27. 28.

16. De ce le vorbi Isus ucenicilor despre aceste lucruri? De ce era cu neputință să mai vorbească cu ei? Vers. 29. 30.

17. Ce urma să cunoască lumea? Unde merse apoi Isus și cei unsprezece? Reamintește întâmplările din acea seară. Vers. 31.

Isus spălase picioarele ucenicilor; ei mâncaseră Paștele și El rândui-se Cina Domnului. Cel care îl trădase fusese dat afară. Ucenicilor le fusese date învățături foarte prețioase. Apoi Isus spuse: „Sculați-vă, haidem să plecăm de aci“.

Înainte de a părăsi odaia de sus, Mântuitorul și ucenicii Săi înălțară o cântare de laudă. Glasul Lui nu fu trist ci plin de bucurie când înălță imnul de Paști:

„Lăudați pe Domnul toate neamurile, Lăudați-L toate popoarele! Căci mare este bunătatea Lui față de noi și credincioșia Lui ține în veci. Lăudați pe Domnul!“

După cântare au mers afară. Și-au făcut drum prin străzile pline de oameni, și apoi au ieșit pe poartă mergând către Muntele Măslinilor. Mergeau încet, fiecare stăpânit de gândurile lui.

Lecțiunea 2.

VITA ȘI MLADITELE

Text biblic: Ioan 15, 1—15.

De memorizat: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele“. Ioan 15, 5.

1. Privind spre vița de vie ce creștea pe marginea drumului, ce spuse Isus despre Sine? Ce spuse despre Tatăl Său? Ioan 15, 1.

În loc de a folosi frumosul palmier, cedrul înalt sau stejarul vâjos, Isus alese vița de vie cu cârceii ei agățători ca să Se preînchipuie pe Sine. Palmierul, cedrul sau stejarul stau în propriile lor puteri. Ei n'au nevoie de sprijin. Dar vița se agață de araci și în felul acesta se înalță către cer. Tot astfel și Hristos în natura Lui omenească avea nevoie de putere dumnezeiască „Dela Mine însumi nu pot face nimic“, spusese El mai înainte.

2. Cine sunt mlădițele? Vers. 5. pr. p.

3. Ce face cu fiecare mlădiță neroditoare? Dar cu mlădițele roditoare? Vers. 2.

4. Cari sunt roadele pe cari trebuie să le dea pe față orice creștin? Gal. 5, 22. 23.

5. Cum sunt curățiți ori liberați de păcat copiii lui Dumnezeu? Ioan 15, 3.

6. Unde trebuie să rămână copiii lui Isus? De ce este necesar sceașta? Vers. 4.

Hristos zise: „Rămâneți în Mine și Eu voiu rămânea în voi. După cum mlădița nu poate face roadă dela sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine“. Aceasta nu este o legătură din când în când. Mlădița ajunge chiar o parte din viță. Revărsarea de viață, țaria și puterea de rodire dela rădăcină la ramuri nu este împiedicată de nimic și vine neîntrerupt. Despărțită de viță, mlădița nu poate să trăiască. Nici voi, zise Isus, nu puteți trăi dacă sunteți despărțiți de Mine. Viața pe care ați primit-o dela Mine nu poate fi păstrată decât printr'o legătură neîntreruptă. Fără te Mine nu puteți birui niciun păcat și nu puteți să vă împotriviți la nicio ispită.

7. Ce este spus despre cei ce rămân în El? Care este urmarea despărțirii de El? Vers. 5.

8. Ce se întâmplă cu mlădița care stă despărțită de viță? Vers. 6.

9. Ce făgăduință e dată celor cari au cuvintele lui Isus în inimile lor? Vers. 7.

10. În ce fel putem proslăvi pe Tatăl? Vers. 8.

11. Prin ce asemănare arată Isus marea Sa iubire față de noi? Vers. 9.

12. Numai cum putem rămâne în iubirea Sa? Cum a rămas Isus în iubirea Tatălui Său? Vers. 10.

13. Cu ce scop a spus Isus aceste lucruri celor unsprezece? Vers 11.

Pentru ca bucuria Mea. Aceeași bucurie pe care o am și Eu și care poate fi dobândită pe aceeași cale. Această bucurie este:

Bucuria împlinirii de bună voie a tot ce e drept, bucuria viețuirii sănătoase, ca și cântecul păsărelei în zorii zilei.

Bucuria deplinei consacării și su-puneri față de Dumnezeu.

Bucuria facerii de bine, a lepă-dării de sine în folosul altora.

Bucuria unei desăvârșite credin-țe într'un Dumnezeu înțelept și iu-bitor, încredințând orice în grija Sa.

Bucuria în iubirea lui Dumnezeu față de noi, în legătura și prietenia cu El.

Bucuria iubirii de aproapele.

Bucuria de a vedea pe alții sal-vați.

Bucuria succesului.

În sfârșit, a tot ce dovedește bu-curia din inimă.

14. Repetă porunca pe care o dă Isus. Vers. 12.

Porunca aceasta era nouă pentru ucenici. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții. Dacă oamenii sunt strâns legați laolaltă prin iubire, dovedesc prin aceasta că în ei lucrează o putere care nu poate fi influențată de oameni. Oriunde ar fi această unire, ea este o dovadă că s'a refăcut în om natura dumnezeiască, și că s'a răsădit un nou principiu de viațu-re. Ne dovedește că în natura dum-nezeiască se găsește o putere pentru a sta împotriva răului, și că harul lui Dumnezeu biruiește egoismul care zace într'o inimă firească.

15. Care este cea mai puternică dovadă prin care cineva își poate arăta iubirea față de altul? Vers. 13.

16. Cum putem deveni prieteni ai lui Isus? Vers. 14.

17. Cum numea Isus pe cei ai Săi? Vers. 15.

Prieteni numește Isus pe credin-cioșii Săi. Greșit au înțeles unii con-ducători religioși de a socoti pe cre-dincioși ca servii lor, neluminându-i și apoi speculând simplitatea și ne-știința lor. Isus vrea să-I fim prie-teni, adică persoane egale, bucu-rându-se de toate drepturile, și împăr-tășindu-se de toate bucuriile le-găturii cu El.

Lecțiunea 3.

ISUS ÎN GRADINA GHETSEMANI

Text biblic: Mat. 26, 36—56.

De memorizat: „Veghiați și ruga-ți-vă ca să nu cădeți în ispită“. Mat. 26, 41.

Ghetsemani era o grădină, un crâng de măslini la aproape un kilo-

metru spre răsărit de zidurile Ieru-salimului; era așezată la picioarele muntelui Măslinilor, dincolo de pâ-râul Chedron.

1. După ce Se rugă pentru uce-nici unde îi conduse Isus? Ioan 18, 1.

2. Când ajunseră în grădină ce le spuse El? Pe cine luă cu Sine du-cându-se să Se roage în grădină? Mat. 26, 36. 37.

3. Ce lucru cuprinsese sufletul Mântuitorului? Ce spuse El lui Pe-tru, lui Iacob și lui Ioan să facă? Vers. 38.

4. Unde merse apoi Isus? Repetă cuvintele pe cari le-a rostit în ruga Sa. Ce găsi El când Se întoarse la ucenicii Săi? Ce spuse lui Petru? Vers. 39. 40.

Isus era cuprins de acea liniște pe care o vor simți cei pierduți pentru totdeauna. Greutatea păcatelor între-gii lumi apăsa asupra Sa, Cel care nu păcătuisese niciodată. Isus Se îngrozea de chinul sufletesc ce-I sta în față nu din pricina suferințelor trupești, nici din pricina batjocorii și a rușinii pe care avea să le îndure ci din pricina aceluia lucru care ascundea fața Tatălui dela El—căci simțea că păcatele pe cari le purta îl despărțeau de Tatăl Său. Cu păcatele omenirii asupra Sa, pă-catele noastre și ale tuturor celor-lalți, nu e de mirare că în ruga Sa ceru ca, dacă e cu putință, să fie îndepărtat paharul dela El. Totuși, în tot ce cerea, Isus dorea ca toate să se îndeplinească „nu cum voiesc Eu ci cum voiești Tu“.

5. Ce îndemnă Isus pe ucenici să facă? Cum încercă El să scuze slă-biciunea lor în veghere? Vers. 41.

6. Ce făcu El apoi? Ce rugăciune rosti El? Intorcându-Se la ucenicii Săi în ce stare îi găsi? Vers. 42. 43.

7. Ce făcu Mântuitorul pentru a treia oară? Ce rugă înălță iarăși? Vers. 44.

8. Cât de fierbinte Se ruga Isus? Luca 22, 44.

9. Cine veni să-L mângâie? Vers 43.

Isus avea nevoie de mângâiere și de iubire în acea oră de grea încercare dar ucenicii Săi și-au îngăduit să se culce și astfel pierdură ocazia de a-L ajuta. Ingerul nu putea să ia povara de pe inima Mântuitorului, dar îi aduse curaj și harul întăritor dela Tatăl.

10. Când se întoarse din nou la ucenici, ce le spuse Isus? Ce ceas sosise? Cine era pe aproape? Mat. 26, 45. 46.

11. Pe când încă vorbea Isus, cine veni? Cine era cu el? Vers. 47.

12. Cunoscând toate cele ce aveau să se întâmple ce îi întrebă

Isus mergând către ei? Cum răs-punse mulțimea? Ce le spuse atunci Isus? Ce se întâmplă când Isus spuse „Eu sunt“? Ioan 18, 4—6.

Nu se observa nicio urmă a chi-nului Lui sufletesc de curând trecut, când Isus făcu câțiva pași pentru a-Și întâmpina vânzătorul. Stând în fruntea ucenicilor Săi, El zise: „Pe cine căutați?“ „Pe Isus din Naza-ret“, răspunseră ei. Domnul le zise: „Eu sunt“. Când se rostiră cuvintele acestea, ingerul care ajutase puțin mai înainte pe Isus, se așeză între El și mulțime. O lumină dumneze-iască lumină chipul Mântuitorului, și o făptură ca un porumbel îl umbră.

Isus avea ocazie să scape, dar El rămase locului, liniștit și stăpân pe Sine. Ca un proslăvit El stătea în picioare în mijlocul lor. Ucenicii priviră, neputând să zică nimic de uimire și de teamă.

13. Ce semn dăduse Iuda celor pe cari îi conducea? Când se apro-pie de Isus cum îl salută? Mat. 26, 48. 49.

14. Cum îl dojeni Isus? Vers. 50 pr. p.; Luca 22, 48.

15. Ce făcu apoi mulțimea? Mat. 26, 50 ult. p.

16. Cum încercă Petru să apere pe Isus? Ioan 18, 10.

17. Ce făcu Isus pentru cel rănit? Luca 22, 51.

18. Ce mustrare rosti Isus către Petru? Ce spuse Isus despre grija Tatălui Său pentru El? Mat. 26, 52. 53.

19. De ce nu ceru Isus ingerilor să-L scape din mâna dușmanilor? Ce întrebare puse Isus mulțimii? De ce nu îl prinseseră pe Isus când fu-sese cu ei în templu? Vers. 54. 56.

20. Ce făcură acum ucenicii? Vers. 56 ult. p.

Ucenicii se îngroziră când văzu-ră că Isus Se lasă să fie prins și le-gat. S'au simțit jigniți că El a îngă-duit să sufere o astfel de ocară atât pentru El cât și pentru ei. Nu pu-teau să-I priceapă purtarea, și au început să-L vorbească de rău. În indignarea și teama lor, Petru zise că ar fi bine ca ei să caute să scape. Urmând acestui sfat „toți L-au pără-sit și au fugit“.

Lecțiunea 4.

ISUS ÎNAINTEA MARELUI PREOT. — TAGADUIREA LUI PETRU.

Text biblic: Mat. 26, 57—75.

De memorizat: „Disprețuit și pă-răsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința“. Isa. 53, 3.

1. După prinderea Sa în grădină, unde fu dus Isus? Cine erau adu-nați în casa lui Caiafa? Mat. 26, 57.

Cetind tot ce este redat de Matei, Marcu, Luca și Ioan, învățăm că Isus a fost dus mai întâi la casa lui Ana,

fostul Mare Preot, un om foarte respectat de Iudei. Mai târziu el fu dus în palatul lui Caiafa care era atunci Mare Preot.

Trecând pârâul Chedron, printre grădini și livezi de măslini, și apoi pe străzile pustii ale cetății adormite, ei duseră de grabă pe Isus. Era trecut de miezul nopții și strigătele mulțimei sgomotoase răsunau puternic prin aerul liniștit. Mântuitorul era legat și ținut de aproape, și se mișca numai cu multă durere. Dar nerăbdători, cei cari-L prinsese mergeau către palatul lui Ana, fostul Mare Preot.

2. Ce făcu Petru? Vers. 58.

3. Ce căuta să facă Sinedriul? Vers. 59.

4. Ce rezultat avură la început încercările lor? Marcu 14, 55. 56.

5. La urmă ce spuseră doi martori mincinoși? Mat. 26. 60. 61.

rela începutul lucrării Sale Hristos spusese: „Stricați templul acesta și în trei zile Eu îl voi ridica iarăși“. Prin această profecie El arătase mai înainte cum avea să moară și să învieze. „El vorbea despre templul trupului Său“. Cuvintele acestea Iudeii le înțeleseră ca și cum s'ar fi rostit cu privire la templul din Ierusalim. S'au găsit aci și doi martori a căror mărturie nu era atât de neadevărată ca a celorlalți. Unul dintre ei, care fusese mituit să acuze pe Isus, zise: „Acesta a zis: „Eu pot să stric Templul lui Dumnezeu și să-L zidesc iarăși în trei zile“. Spunând acestea el schimba cuvintele lui Hristos. Dacă ele ar fi fost repetate așa cum fusese spuse, ei n'ar fi putut să câștige osândirea Lui nici chiar din partea Sinedriului.

6. Ce întrebă Marele Preot pe Isus? Vers. 62.

7. Deoarece Isus rămăsese tăcut, ce făcu Marele Preot? Vers. 63.

8. Cum răspunse Isus la această întrebare? Marcu 14, 62 pr. p.

9. Ce spuse Isus că va vedea într-o zi Marele Preot? Mat. 26, 64.

10. Cum își arătă Marele Preot mânierea auzind acest răspuns? Ce spuse El? Vers. 65.

11. Când fu chemat să dea o hotărâre, ce sentință rosti Sinedriul? Vers. 66.

12. Cum s'a purtat față de Isus? Vers. 67. 68. Luca 22, 63. 64.

13. Unde stăteau adunați mai mulți inși cum și soldații în timpul judecății lui Isus? Ioan 18, 18.

14. Ce spuse o femeie lui Petru în timp ce acesta stătea lângă foc? Ce răspuns dădu Petru? Mat. 26, 69. 70.

15. După un răstimp ce îl întrebă o alta? Ce făcu iarăși Petru? Vers. 71. 72.

16. Cum îi fu dată o a treia încercare lui Petru? Cum tăgădui el

a treia oară pe Isus? Vers. 73. 74 pr. p.

Prin faptul că a adormit când Isus l-a îndemnat să privegheze și să se roage, Petru a pregăuit calea pentru păcatul cel mare. Dacă orele din grădină ar fi fost petrecute în rugăciune și priveghere, Petru n'ar fi fost lăsat numai în slabele lui puteri. El n'ar fi tăgăduit pe Invățătorul său.

17. Ce avu loc după a treia tăgăduire? De cari cuvinte ale lui Isus își aminti Petru? Vers. 74. 75.

În timp ce jurămintele mai se găseau pe buzele lui Petru, iar cântatul pătrunzător al cocoșului încă mai răsună în urechile lui, Mântuitorul se întoarse dela judecătoria încruntați, și privi îndelung la sârmanul Său ucenic. În același timp privirile lui Petru au fost atrase către Invățătorul Său. În privirea aceea blândă el ceti o adâncă milă și întristare dar nu se vedea nicio umbră de mânie. Vederea acelei fețe palide și suferinde, buzele tremurătoare, privirea aceea plină de milă și de iertare, i-a străbătut inima ca o săgeată. Mai privi odată la Invățătorul său și văzu cum o mână se ridicase să lovească pe Invățătorul său în față. Ne mai fiind în stare să sufere această priveliște, cu inima zdrobită se îndepărtă repede din sală. Alergă tot mai departe în singurătate și întunec, fără să știe și fără să se întrebe încotro. În cele din urmă se trezi în Ghetsemani. În același loc unde Isus își revărsase sufletul în chin de moarte înaintea Tatălui Său, Petru căzu pe fața sa și dorea să moară.

Lecțiunea 5.

ISUS ÎNAINTEA SINEDRIULUI. ISUS ÎNAINTEA LUI PILAT. MOARTEA LUI IUDA

Text biblic: Luca 22, 66 la 23, 3; Matei 27, 1—14.

De memorizat: „El n'a făcut păcat, și în gura Lui nu s'a găsit vicleșug“. 1 Petru 2, 22.

1. Ce făcură preoții cei mai de seamă și bătrânii norodului în dimineața următoare? Luca 22, 63.

2. Ce întrebare puseră ei lui Isus? Cum răspunse el? Vers. 67. 68.

3. Ce mai spuse Isus? Vers. 69.

4. Ce întrebare ei cu toții ațin-ci? Cum recunosc Isus adevărul pe care îl rosteau prin acea întrebare? Ce ziseră atunci învinuitorii Lui? Vers. 70. 71.

5. Când Iuda află că Isus fusese condamnat, ce făcu el? Ce mărturisii? Mat. 27, 3. 4 pr. p.

6. Cum a fost primită mărturisirea lui Iuda? Vers. 4, ult. p.

7. În disperarea sa, ce făcu Iuda? Vers. 5.

Iuda nu fusese totdeauna un trădător. El avusese odată o inimă bună și dorinți de bine. El fusese primit ca ucenic al lui Isus și avusese privilegiul de a trăi și lucra cu El. Dar era sgârcit și iubea arginții. Incetul cu încetul el lepădă învățăturile lui Isus și se lăsă pradă ispitelor lui Satana. El credea că știe mai mult ca ceilalți ucenici și că e mai înțelept ca învățătorul său; era însă orb față de greșelile sale. Iubirea sa de bani îl făcu necinstit și începu să ia câte puțin din banii dați pentru a ajuta pe Isus și pe ucenicii Săi în lucrarea lor. El se iubea pe sine mai mult ca pe Isus și aceasta l-a dus ca până la sfârșit să devină un trădător și un ucigaș.

8. De ce n'au vrut preoții să pună cei treizeci de arginți în visterie? Ce se făcu cu banii pentru cari Iuda vânduse pe Invățătorul său? Vers. 6—8.

9. Ce profecie se împlini astfel? Vers. 9. 10.

10. De ce a trebuit ca Isus să fie dus înaintea lui Pilat, guvernatorul roman?

Sinedriul, curtea de judecată a iudeilor din timpul lui Hristos, putea să aresteze și să hotărască în acele cazuri cari nu cuprindeau pedeapsa cu moartea; acestea din urmă trebuiau aprobate de autoritățile romane. De aceea și Isus a fost dus înaintea lui Pilat.

Isus a fost supus la două judecăți: una religioasă, făcută de Iudei, și alta civilă făcută de Romani. Cea dintâi s'a desfășurat în trei părți: Prima a fost examinarea înaintea lui Ana, socrul lui Caiafa. Apoi s'a ținut o adunare specială de noapte a Sinedriului. În sfârșit, Vineri dimineața a fost convocat Sinedriul în ședință obișnuită, când Isus fu condamnat.

11. Ce învinuire cu grijă tichuită voia să aducă ei înaintea lui Pilat?

Ei cugetau mult la cele ce aveau să spună lui Pilat, guvernatorul roman, ca acesta să vadă în Isus un om rău care trebuie să fie trimis la moarte. Isus spusese înaintea lor că El era Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Prin aceasta ei știau că Isus Se dădea drept Cel făgăduit de Dumnezeu.

Ei se hotărâră deci să spună lui Pilat că Isus pretinde a fi rege. Ei credeau că aceasta îl va înfuria pe Pilat, după cum Irod cel Mare, mult timp înainte, se înspăimântase și se mâniase când auzise că S'a născut Cineva Care era Regele Iudeilor.

12. Când aduseră pe Isus în fața lui Pilat ce întrebare le puse acesta? Cum răspunseră ei? Ioan 18, 29. 30.

Când Mântuitorul a fost adus în sala de judecată, Pilat nu l-a privit cu ochi prietenoși. Guvernatorul roman fusese chemat din odaia lui de dormit în grabă, și el hotărîse să ter-

mine lucrul cât mai repede cu putință. Era gata să se poarte față de cel arestat cu mare asprime. Luând înfățișarea cea mai aspră, se întoar-se să vadă ce fel de om avea să cerceteze, încât fusese chemat dela odihna sa la o oră atât de timpurie. Știa că trebuie să fie cineva care dorea să-l pedepsească repede.

Pilat privi la oamenii cari aveau în grijă pe Isus și apoi privirea lui se opri cercetătoare asupra lui Isus. Avusese de a face cu tot felul de criminali; dar niciodată nu fusese adus în fața lui un om pe figura căruia să se vadă atâta bunătate. Pe fața Lui nu se afla niciun semn de vinovăție, de frică, de încumetare sau dispreț. El văzu un om cu înfățișarea liniștită, a cărui figură nu purta semnele de criminal ci caracterele cerului.

13. Ce le spuse Pilat să facă? Cum arătară ei ce fel de pedeapsă vroiau să fie dată lui Isus? Vers. 31.

14. Ce învinuiri îi fură din nou aduse? Luca 23, 1. 2.

15. Ce întrebă atunci Pilat pe Isus? Cum îi răspunse El? Ioan 18, 33, 34.

16. Ce altă întrebare mai puse Pilat? De ce El și ucenicii Lui n'au încercat să se apere? Vers. 35, 36.

17. Ce întrebare mult repetată puse atunci Pilat? Cum încercă Isus să arate lui Pilat care era lucrarea Sa pe pământ? Vers. 37.

18. Ce întrebare mai puse Pilat? Ce spuse el cu privire la Isus? Vers. 38.

Lecțiunea 6.

ISUS ÎNAINTEA LUI IROD — PILAT CAUTA SĂ SCAPĂ PE ISUS

Text biblic: Luca 23, 4—25; Mat. 27, 15—26.

De memorizat: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre“. Isa. 53, 5 pr. p.

1. După ce vorbi cu Isus, ce spuse Pilat mai marilor preoți și popoului? Luca 23, 4.

2. Invinuind pe Isus unde spuseră ei că pricinuiseră El turburări? Când a fost amintită Galileea ce întrebă Pilat? Vers. 5, 6.

3. Unde trimise apoi Pilat pe Isus? Vers. 7.

Acest Irod era Irod Antipa, fiul lui Irod cel Mare. El domnea peste Galileea și Perea. El era un om rău și una din marile sale crime fusese tăierea capului lui Ioan Botezătorul.

4. În ce fel mișcă acest lucru pe Irod? Ce dorea el de mult timp? Ce nădăjduia să vadă acum? Cum răspunse Isus la întrebările sale? Vers. 8, 9.

Irod dădu poruncă să fie deslegat și muștră pe vrăjmașii Lui că s'au purtat cu asprime față de El. Irod întrebă pe Hristos în multe cuvinte, dar în tot timpul Mântuitorul păstră deplină tăcere. La porunca lui Irod au fost chemați înăuntru oameni prăpădiți de bătrânețe și schilozi și el porunci lui Isus să-și dovedească puterea făcând o minune. Dar nici un semn nu venea dela Isus că aude vreun cuvânt.

Lucrarea lui Isus în lumea aceasta nu era de a mulțumi simpla curiozitate. El a venit să vindece pe cei cu inima zdrobită. Dacă ar fi putut spune un cuvânt pentru vindecarea unor suflete rănite de păcat, n'ar fi tăcut. Dar n'avea niciun cuvânt pentru aceia cari ar fi călcat adevărul în picioare?

5. Ce mai făcură mai marii preoților? Cum fu din nou batjocorit Isus? La cine fu trimis iarăși? Vers. 10, 11.

6. Ce se întâmplă la trimiterea lui Isus la Irod de către Pilat? Vers. 12.

7. Ce făcu Pilat? Ce spuse el? Ce se oferă să facă pentru a mulțumi pe învinuitorii Lui? Vers. 13, 16.

8. Ce se obișnuia cu prilejul sărbătorilor Paștelui? Vers. 17. Mat. 27, 15.

9. Ce om cunoscut de toți era pe atunci închis? Ce făcuse el? Mat. 27, 16; Luca 23, 18, 19; Ioan 18, 40.

10. Ce alegere le puse Pilat în față? Mat. 27, 17.

11. Ce cale de scăpare a lui Isus oferise astfel Pilat? Vers. 18.

12. Ce aleseră oamenii? Luca 23, 18, 19.

13. Cum fu din nou înștiințat Pilat de a nu face ce cereau vrăjmașii lui Isus? Mat. 27, 19.

Dar nici de astă dată Pilat n'a fost lăsat să lucreze orbește. Cuvinte dela Dumnezeu îl înștiințară să se ferească de a face ce era gata să facă. Ca răspuns la rugăciunea lui Hristos, soția lui Pilat a fost vizitată de un înger din cer, și în vis ea văzuse pe Mântuitorul și vorbise cu El. Soția lui Pilat nu era iudee, dar când a privit la Hristos în visul ei, n'a avut nicio îndoială cu privire la caracterul și lucrarea Lui. A cunoscut că El era dela Dumnezeu. L-a văzut la judecată înaintea tribunalului. A văzut mâinile Lui legate strâns ca ale unui criminal. A văzut pe Irod și pe ostașii lui făcându-și lucrarea lor înspăimântătoare. Auzi pe preoți și pe conducători, plini de invidie și răutate, învinuind. Auzi cuvintele: „Noi avem lege, și după legea noastră El trebuie să moară“. Văzu pe Pilat cum dă pe Isus să fie bătut cu biciul, după ce spuseră: „Nu aflu în El nicio vină“. Auzi osânda rostită de Pilat, și-l văzu cum predă pe Hristos în mâna ucigașilor Lui. Văzu crucea înălțată pe Gogota. Văzu pământul acoperit de in-

tunerec și auzi un glas zicând: „S'a sfârșit“. O altă scenă i se arătă. Văzu pe Isus șezând pe norul cel mare și alb, în timp ce pământul se rostogolea în spațiu, iar ucigașii fugeau dinaintea arătării slavei Lui. Cu un țipăt de groază ea se trezi, și îndată scrisese lui Pilat. În timp ce Pilat era nehotărît cu privire la ce trebuie să facă, un sol își făcu loc prin mulțime, și-i înmână o scrisoare dela soția sa.

14. Ce făcură mai departe mai marii preoților și bătrânii norodului? Vers. 20.

15. Când i se dădu ocazia de a face o alegere dreaptă ce spuse iarăși mulțimea? Ce întrebă atunci Pilat? Ce au zis ei să se facă cu Isus? Vers. 21—23.

16. Cum încercă Pilat să scape de răspunderea acestei fapte? Vers. 24.

17. Ce răspundere grozavă și-au luat asupra-le? Vers. 25.

18. Care a fost ultima hotărîre a lui Pilat cu privire la Isus? Vers. 26. Luca 23, 24, 25.

Lecțiunea 7.

ISUS E BATJOCORIT. — RASTIGNIREA

Text biblic: Mat. 27, 27—43.

De memorizat: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi“. Ioan 15, 13.

1. După ce Pilat dădu în mâna ostașilor pe Isus, unde îl duseră aceștia? Mat. 27, 27.

2. Cu ce îl îmbrăcară? Ce îi puseră pe cap? Ce îi dădură în mână? Cum își bătură joc de El? Vers. 28—30.

3. Ce încercare mai făcu Pilat pentru a libera pe Isus? Ioan 19, 4.

4. Ce cuvinte spuse el în dorința de a ajuta pe Isus? Vers. 5.

Pilat trimise acum după Baraba ca să fie adus. Apoi când Isus și Baraba au fost unul lângă altul, arătând către Mântuitorul, Pilat zise: „Iată omul!“ „Iată că vi-l aduc afară, ca să știți că nu găsec nicio vină în El“.

Iată Fiul lui Dumnezeu, purtând haina batjocurei și coroana de spini. Desgolit până la brâu, spinarea Lui arăta rănile lungi nemiloase, din cari sângele curgea din belșug. Fața-I era pătată de sânge, și purta semnele istovirii și durerii; dar niciodată nu fusese mai frumoasă ca acum. Fața Mântuitorului nu se arăta mânjită în fața vrăjmașilor Săi. Fiecare trăsătură dovedea bunătate și resemnare și mila cea mai duioasă pentru cruzii lui dușmani. În felul Său de purtare nu se vedea slăbiciunea fricoasă, ci tăria și demnitatea îndelungei răbdări. În contrast izbitor era arestatul de lângă El. Fiecare trăsătură a feței lui Ba-

raba dovedea pe tâlharul impietrit. Unii dintre cei de față plângeau. În timp ce priveau la Isus, inima lor era plină de iubire față de El. Chiar și preoții și mai marii erau convinși că El era ceea ce zicea că este.

5. Ce strigară îndată mai marii preoților? Rostind osândirea lui Isus ce declară Pilat încăodată? Vers. 6.

6. Cum încercau ei să explice dorința de a răstigni pe Isus? Ce influență avură cuvintele lor asupra lui Pilat? Vers. 7, 8.

7. Ce căută el să afle dela Isus? Deoarece Isus nu-i răspundea, ce li spuse Pilat? Vers. 9, 10.

8. Ce spuse Isus lui Pilat cu privire la puterea ce o avea acesta? Vers. 11.

9. Deoarece Pilat din nou încercă să libereze pe Isus, de ce lucru fu învinuit el? Vers. 12.

10. Ce făcu atunci Pilat cu Isus? Vers. 13.

11. Ce discuție avu loc? Vers. 14, 15.

12. Pe când mergea spre locul răstignirii Sale ce povară era nevoit să poarte? Vers. 16, 17.

13. După ce Isus nu mai putu să poarte crucea, cui a fost încredințată ea? Mat. 27, 32.

Vestea osândirii Lui se răspândi prin tot Ierusalimul, și oameni de toate felurile alergau la locul răstignirii. Când Isus trecu de poarta curții lui Pilat, I se așază pe umerii Lui răniți și sângerânzi crucea care fusese pregătită pentru Baraba. El căzu leșinat sub povară.

Nimeni nu arăta niciun fel de milă. Râdeau de El și-și băteau joc pentru că nu era în stare să ducă crucea grea. Din nou i se puse povara în spinare, și din nou căzu leșinat la pământ. Persecutorii Lui văzură că Ii era cu neputință să-și ducă povara mai departe.

În timpul acesta un străin, Simon Cireneul, venind dela țară, îi întâlni. Auzi batjocurile și înjurăturile; auzi repetându-se cuvintele disprețuitoare. Se opri mirat de lucrurile acestea; și când dădu pe față mila lui, puseră mâna pe el și-i așezară crucea în spinare.

Simon auzise despre Isus. Fiii lui credeau în Mântuitorul, dar el însuși nu era ucenic. Purtarea crucii la Golgota a fost o binecuvântare pentru Simon, și mai târziu a fost mereu recunoscător pentru această întâmplare minunată. Ea l-a condus să aleagă singur crucea lui Hristos, și să rămână totdeauna voios sub povara ei.

14. Cine erau duși împreună cu El pentru a fi răstigniți? Luca 23, 32, 33.

15. Cum își arată Isus încăodată iubirea Sa fără margini față de vrăjmașii Săi? Vers. 34.

16. Ce inscripție puse Pilat pe cruce? Ce ar fi dorit mai marii preoților în legătură cu această inscripție? Ce spuse Pilat? Ioan 19, 19—22.

17. Ce s'a făcut cu îmbrăcămintea Domnului Isus? Ce profecie se împlinea astfel? Vers. 23, 24.

18. În timp ce atârna pe cruce, cum era batjocorit Isus de către cei cari treceau pe acolo? Mat. 27, 39, 40.

19. Cum se alăturau și mai marii preoților la această batjocură? Vers. 41—43.

Lecțiunea 8.

ISUS PE CRUCE

Text biblic: Mat. 27, 44—56; Luca 23, 39—49.

De memorizat: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii“. Ioan 1, 29.

1. În timp ce Isus atârna pe cruce, în ce fel era batjocorit? Mat. 27, 40—43.

2. Cine Ii mai batjocorea? Vers. 44.

3. Ce dovedește că mai târziu inima unuia dintre acești oameni s'a schimbat? Luca 23, 39—43.

4. Ce întrebare puse el lui Isus arătând astfel deplina sa credință în El ca Mântuitorul omenirii? Vers. 42.

Amândoi oamenii cari erau răstigniți cu Isus își bătuse mai întâi joc de El; iar unul din ei, cu cât suferea mai mult, cu atât ajungea mai batjocorit. Dar cu tovarășul lui nu se întâmplau lucrurile în felul acesta. În sala de judecată și pe drumul către Golgota fusese în tovărășia lui Isus. Auzise pe Pilat când spunea: „Nu găsesc nicio vină în El“. Observase purtarea lui dumnezeiască, și iertarea plină de milă față de chinătorii Lui. În Isus, zdrobit, batjocorit și atârnat pe cruce, el văzu pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Nădejdea este amestecată cu durerea în glasul lui când sufletul slab, pe moarte, se sprijină pe Mântuitorul gata să moară. „Doamne“, strigă el, „adu-ți aminte de mine, când vei veni în împărăția Ta“.

5. Ce răspuns Mângâietor îi dădu Isus? Vers. 43.

Virgula a fost inventată prin 1499 de către un tipograf venețian. În Luca 23, 43 trebuie să așezăm vir-

gula după „astăzi“ și atunci textul sună astfel: „Adevărat îți spun astăzi, vei fi cu Mine în rai“. Astfel nu este nicio nepotrivire între acest text și mărturia de mai târziu a lui Isus prin care spunea că încă nu S'a urcat la Tatăl.

6. Cari femei sunt amintite ca stând lângă cruce? Ioan 19, 25.

7. În grija cui încredință Isus pe mama Sa? Ce arată că Ioan a înțeles dorința lui Isus? Vers. 26, 27.

O, ce Mântuitor plin de milă și de iubire; cu toate chinurile trupesti și durerile sufletești. Se gândia cu grijă la mama Sa. Nu avea bani cu cari să îngrijească de nevoile ei; dar deoarece Ioan iubea pe Isus, El i-a dat pe mama Sa ca pe o comoră de preț. În felul acesta i-a dat ceea ce-i trebuia mai mult: iubirea duioasă a cuiva care o iubea pentru că iubea pe Isus.

8. Ce se petrecu la ceasul al șaselea? Cât timp a ținut întunecul? Mat. 27, 45.

9. Ce urmare avu asupra oamenilor această întunecime?

Asupra Golgotei părea că a căzut tăcerea mormântului. O groază de nedescris cuprinsese pe cei adunați în jurul crucii. Blestemele și batjocurile amuțiră. Bărbați, femei și copii căzură cu fața la pământ. Fulgere iuți țâșneau din când în când din nor și descoperea crucea și pe Răscumpărătorul răstignit. Preoți, mai mari lor, cărturari și călăi, împreună cu gloata, toți gândeau că venise timpul să-și primească plata. După un timp unii șoptiră că acum Isus va coborî de pe cruce. Unii încercară să se târască pe drum înapoi spre cetate bătându-și pieptul cu pumnul și vâitându-se cu teamă.

10. În timpul întunericului ce strigă ieși din pieptul lui Isus? Mat. 27, 46.

Părea că orice lumină și iubire fusese retrasă dela Isus, și că de acum înainte ar fi urmat să fie despărțit de Tatăl Său din ceruri. Murind pentru păcatele omenirii el era ca unul care este pierdut pentru totdeauna.

11. După aceasta ce spuse Isus? Ioan 19, 28

12. Atunci ce făcu unul din ostașii romani? Mat. 27, 48.

13. După ce primi băutura aceea, ce spuse Isus? În mâinile Cui Se încredință? Ce se întâmplă îndată? Ioan 19, 30 pr. p., Luca 23, 46.

14. În clipa în care muri Isus, ce avu loc în templu, chiar în timp ce preoții aduceau jertfele? Ce s'a mai întâmplat? Mat. 27, 51.

15. Ce alte lucruri deosebite se mai petrecură? Mat. 52, 53.

Când Isus Se înalță la cer El luă cu Sine pe cei ale căror morminte fuseseră deschise de cutremurul din timpul răstignirii. Aceștia fuseseră conlucrători cu Dumnezeu și cu prețul vieții lor mărturisise despre adevăr. De astă dată urma să fie martori pentru Acela care îi înviase din morți.

16. Ce ummare avură aceste lucruri asupra sutașului și asupra celorlalți? Vers. 54.

17. De ce era nevoie ca trupurile să fie coborâte în aceeași zi de pe cruce? Ce rugăminte i se făcu lui Pilat? Ioan 19, 31.

18. Răspunzând acestei rugăminți ce făcură ostașii? De ce nu i s'a făcut și lui Isus la fel? Ce făcu unul din ostași? Vers. 32—34.

19. Ce cuvinte din Scriptură fură împlinite în felul acesta cu Isus? Vers. 36, 37.

20. Ce spuse apostolul redând această întâmplare? Vers. 35.

Lecțiunea 9.

INMORMANTAREA ȘI INVIEREA LUI ISUS

Text biblic: Mat. 27, 57 la 28, 4.

De memorizat: „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s'o fac“. Ioan 17, 5.

1. Ce urmări avu asupra celor 12 apostoli moartea lui Isus?

Odată cu moartea lui Hristos au pierit și nădejdiile ucenicilor. Ei au privit la ochii închiși, la capul plecat, la mâinile și picioarele Lui străpunse, și chinul lor nu putea să fie descris. Până în ultima clipă ei nu crezuse că El va muri; nici nu le venea să creadă că El a murit. Nu-și aduceau aminte de cuvintele prin cari El le prezisese tocmai lucrurile acestea. Nimic din ceea ce zisese El nu le dădea acumă mângâiere. Ei nu vedeau decât crucea și pe Cel ce atârna pe ea. Viitorul li se arăta întunecat și groaznic. Credința lor în Isus pierise; dar niciodată nu iubise ei pe Domnul lor ca acum.

2. În ce legături era Iosif din Arimateea cu Isus? Ce rugăminte făcu el lui Pilat? Ce îngădui Pilat? Ioan 19, 38.

3. Când Iosif ceru trupul lui Isus ce făcu pe Pilat să se mire? Marcu 15, 43—45.

4. Ce altă persoană însemnată veni la mormânt? Ce aduse cu sine? Ioan 19, 39.

5. Cum pregătiră trupul lui Isus pentru mormânt? Vers. 40.

6. În al cui mormânt fu îngropat Isus? Cum fu închisă intrarea? Mat. 27, 59. 60.

7. Cine rămase mai mult lângă mormânt? Vers. 61.

8. Cine veni la Pilat în Sabat? Ce își amintiră ei, lucru însă uitat de ucenici? Vers. 62, 63.

9. Ce îi cerură marii preoților lui Pilat? Ce încuviințare dădu el? Ce făcură pentru a fi siguri că mormântul este bine închis? Vers. 64—66.

10. Ce făcură femeile cari venise cu Isus din Galileea, înainte de Sabat? Ce făcură în ziua Sabatului? Luca 23, 55. 56.

11. Descrie serviciile de Sabat cari s'au ținut în timp ce Isus zăcea în mormânt?

Sabatul acela a fost o zi de neuitat pentru ucenicii întristați, cât și pentru preoți, cărturari și popor. La apusul soarelui în seara zilei de pregătire au sunat trâmbițele, ca semn că Sabatul începuse. Paștile au fost ținute așa cum se făcuse de sute de ani, în timp ce Acela către care ele arătau fusese omorât și zăcea în mormântul lui Iosif. În timpul Sabatului curțile templului erau pline de credincioși. Marele preot de pe Golgota era de față, îmbrăcat strălucitor în hainele lui preoțești. Preoți cu turbane albe, având foarte mult de lucru, își săvârșeau datorniile. Trâmbițele și instrumentele muzicale, și glasul cântăreților erau tot așa de puternice ca de obicei. Dar unul după altul întrebau despre un lucru neobișnuit care se petrecuse. Până aci sfânta sfintelor fusese ferită cu grijă ca nu cumva să intre acolo vreun străin. Dar acum ea era desvăluită pentru toți. Perdeaua grea de țesături cu chipuri, făcută din in curat, și lucrată frumos cu aur, roșu și purpuriu, era sfâșiată de sus până jos. Locul în care Iehova Se întâlnise cu marele preot, pentru a revărsa slava Sa, locul care fusese camera sfântă de audiență a lui Dumnezeu, era deschisă pentru orice ochiu, — un loc care nu mai era recunoscut de Domnul. După obiceiul lor, oamenii își aduceau pe bolnavii și suferinzii lor la curțile templului întrebând: Cine ne poate spune unde este Isus din Nazaret? Mulți venise de departe să găsească pe Acela care vindecase pe bolnavii și înviase pe cei morți. În toate locurile se auzea strigătul: Vrem pe Hristos Vindecătorul.

12. Cine străjuiau în jurul mormântului?

Noaptea zilei întâi a săptămânii se dusesse încetul cu încetul. Ora cea mai întunecată, chiar înainte de revărsatul zorilor, venise. Hristos era încă în mormânt. Piatra cea mare era la locul ei; sigiliul roman era încă nestrucăturat; străjerii romani făceau mereu de pază. Mai erau și paznici nevăzuți. În jurul locului

aceluia erau adunate oștiri de îngeri răi. Dacă ar fi fost cu puțință, domnul întunericului cu oștirea lui decăzută ar fi ținut pentru totdeauna sigilat mormântul care cuprindea pe Fiul lui Dumnezeu. Dar o oaste cerească înconjura mormântul. Îngeri covârșitori în putere păzeau mormântul, și așteptau să salute pe Domnul Vieții.

13. Ce se întâmplă disdedimineață în cea de a treia zi? Care era înfățișarea ingerului? Ce influență avu prezența lui asupra străjerilor? Mat. 28, 2—4.

Solul acesta este acela care ocupă poziția dela care a căzut Satana. Este acela pe care dealurile Betleemului a vestit nașterea lui Hristos. Pământul tremură la apropierea lui, oștile întunericului pier, și atunci când rostogolește piatra, pare că cerurile au coborât pe pământ. Ostașii îl văd cum îndepărtează piatra ca și cum ar fi o pietricică, și-l aud cum strigă: „Fiul lui Dumnezeu, vino afară; Tatăl Tău Te chiamă! Ei văd pe Isus cum iese din mormânt, și-l aud cum rostește asupra mormântului: „Eu sunt învierea și viața“.

Lecțiunea 10.

VIZITA LA MORMANT

Text biblic: Ioan 20, 1—18.

De memorizat: „Unde îți este biruința, moarte“? 1 Cor. 15, 55.

1. Cine întârzie cel mai mult la mormântul lui Isus în după amiaza zilei de pregătire? Mat. 27, 61.

2. Unde merseră apoi femeile acestea? Ce pregătiră ele? Ce făcură în Sabat? Luca 23, 54—56.

3. Cine veni la mormânt disdedimineață în prima zi a săptămânii? Luca 24, 1.

4. Ce își ziseră femeile în timp ce se duceau spre mormânt? Marcu 16, 1—3.

5. Cine fu prima la mormânt? Ce văzu ea? Intorcându-se la Ierusalim pe cine găsi acolo? Ce spuse ea lui Petru și lui Ioan? Ioan 20, 1, 2.

Femeile nu venise la mormânt toate din aceeași parte. Maria Magdalena a fost cea dintâi care a ajuns în locul acela; și văzând că mormântul este gol a dat fuga să spună ucenicilor. Între timp veniră și celelalte femei.

6. Când și celelalte femei sosiră la mormânt, ce văzură ele? Ce le făcu să se înspăimânte când intrară în mormânt? Marcu. 16, 4. 5.

7. Cum încercă ingerul să le liniștească? Ce spuse el despre Isus? Ce trebuiau să spună ele ucenicilor? Ce făcură atunci femeile? Vers. 6—8.

8. Imediat după aceasta cine sosi la mormânt? Uitându-se înăuntru ce văzu Ioan? Ioan 20, 3—5.

9. Când sosi și Petru, ce făcu el? Ce văzu el? Cine se mai coborî în mormânt? Vers. 6—8.

10. Ce nu înțelegeau încă acești ucenici? După ce s'au uitat în mormânt unde s'au dus ei? Vers. 9, 10.

11. Cu siguranță, cine urmasse pe Petru și pe Ioan la mormânt? După ce se îndepărtară aceștia, ce făcu Maria? Uitându-se în mormânt ce văzu ea? Ce o întrebă ingerul? Care a fost răspunsul Mariei? Vers. 11—13.

12. Intorcându-se să plece, pe cine văzu ea? Ce nu știa? Ce întrebare îi puse Isus? Cine credea ea că ar putea fi? Cum răspunse Maria? Vers. 14, 15.

13. Cum i se făcu cunoscut Isus? Pentru ce nu o lăsă Isus să-l atingă? Vers. 16, 17.

14. Intorcându-Se pe pământ și întâlnind pe femeile cari veniseră la mormânt, ce le spuse Isus? Cum își arătară ele bucuria? Ce solie trimise Isus prin aceste femei? Mat. 28, 8—10.

15. Cum primiră ucenicii ceea ce spunea Maria și celelalte femei că văzuseră și auziseră? Luca 24, 10, 11; Marcu 16, 9—11.

16. Ce făcură ostașii romani în acest timp? Mat. 28, 11.

17. Ce plan făcură mai marii preoților și bătrânii norodului pentru a împiedica aflarea adevărului cu privire la învierea lui Isus? Vers. 12, 13.

La vederea ingerilor și a Mântuitorului în slavă păzitorii romani ieșinase și rămăsese ca niște morți. Când strălucirea cerească se ascunse de ochii lor, ei se ridicară în picioare, și cât putea să-i ducă de repede picioarele lor tremurânde și-au făcut drum spre poarta grădini. Clătinându-se ca niște oameni beți se grăbiră către cetate, spunând celor pe cari-i întâlneau, noutățile cele minunate. Se duceau la Pilat, dar cele spuse de ei au fost raportate autorităților iudaice, și mai marii preoților și conducătorii au trimis după ei ca să fie aduși înaintea lor. Ostașii aceștia aveau o înfățișare ciudată. Tremurând de spaimă, cu fața palidă, mărturisiră că Hristos a înviat. Ostașii spuseră totul așa cum văzuse, nici nu avusesse timp să gândească sau să vorbească altceva decât adevărul. De

abia vorbind, ei spuseră: Cel care a fost răstignit a fost Fiul lui Dumnezeu.

Fața preoților era ca a unor morți. Caiafa încerca să spună ceva. Buzele i se mișcau dar nu ieșea nici un sunet. Soldații erau gata să părăsească sala de consiliu, când un glas îi opri. Caiafa în cele din urmă își regăsi glasul. Stați, stați, zicea el. Să nu spuneți la nimeni ce ați văzut. În gura soldaților a fost pus un alt raport.

Ca și atunci, și în timpurile după aceea, mulți conducători religioși au răspândit diferite păreri greșite între credincioși căutând să țină poporul în neștiință și fără lumină, pentru a-l putea stăpâni și a-l folosi în scopurile lor.

18. Cum se gândeau preoții să scape pe ostașii romani dela pedepșa cuvenită din pricină că adormiseră în timpul strajei? Ce svon a fost răspândit? Vers. 14, 15.

Ostașii erau îngroziți la gândul că singuri s'ar învinui că au adormit la postul lor. Vinovăția aceasta se pedepsea cu moartea. Era bine ca ei să ducă mărturia aceea mincinoasă, înșelând poporul și punându-și viața în primejdie? Nu păzise ei toată noaptea aceea obositoare fără să doarmă? Cum ar fi putut să stea la judecată, chiar de dragul banilor, dacă ar fi fost să spună neadevăruri?

Pentru ca să facă să nu se mai vestească lucrurile de cari se temeau, preoții făgăduiră păzitorilor că ei vor câștiga nepedepsirea lor, zicând că nici Pilat n'ar fi dorit să se vestească lucruri de felul acesta, cum nici ei nu doreau.

Lecțiunea 11.

IN DRUM SPRE EMAUS. — ISUS SE ARATA UCENICILOR

Text biblic: Luca 24, 13—48; Ioan 20, 19, 31.

De memorizat: „Nu fii necredincios ci credincios“. Ioan 20, 27.

1. Unde mergeau doi ucenici în ziua învierii? Despre ce vorbeau ei? Luca 24, 13, 14.

2. Cine li se alătură pe drumul spre Emaus? De ce nu-L recunoscuseră? Vers. 15, 16.

3. Ce îi întrebă Isus? Ce răspuns li dădu Cleopa? Vers. 17, 18.

4. Ce întrebare le mai puse El? Ce li spuseră ei despre Isus din Nazaret? Vers. 19, 20.

5. Ce spuneau ei că nădăjduiau? Ce mărturisiră ei că i-a pus în uimire? Vers. 21—24.

6. Ce le spuse presupusul străin despre credința lor în cuvintele

profeților? Ce spuse El că trebuia să facă Hristos? Cum încercă El să-i ajute în nepriceperea lor despre cele întâmplate? Vers. 25—27.

Isus ar fi putut convinge pe ucenici despre învierea Sa arătându-le mâinile Sale rănite ori descoperindu-Și puterea pe vreo cale supranaturală. Dar El dorea ca să nu se bizuie credința lor numai pe ceea ce puteau vedea, ci pe Scripturi. Tot astfel El vrea ca noi să credem în El nu pentru că vedem făcându-se minuni ci bizuindu-ne pe cele ce ne sunt descoperite în Sfintele Scripturi.

7. Când se apropiară de sat ce făcu Isus? Ce rugăminte stăruitoare îi adresară cei doi ucenici? Vers. 28, 29.

„Au stăruit de El“, vrea să spună că ei au insistat cu rugăminți arzătoare. Ei doreau ca Isus să rămână și sincera lor chemare Il convinse să nu plece mai departe.

Dorim noi să stăruim ca prezența Domnului să fie cu noi? N'ar fi Hristos de mai multe ori tovarășul nostru în lucrurile mărunte ale vieții dacă L-am chema sau am „stăruit“ de El mai mult?

8. În cele din urmă, cum se făcu cunoscut Isus? Ce făcu El la un moment dat? Vers. 30, 31.

9. Ce spuseră ei unul altuia? Ce se grăbiră să facă? Când sosiră în camera de sus ce spuneau ucenicii? Vers. 32—34.

Având de adus vestea aceasta mare, ei (cei doi) nu mai pot sta pe loc. Oboseala și foamea lor s'a dus. Lasă mâncarea neatinsă și plini de bucurie îndată pornesc din nou la drum pe aceeași cărare pe care venise, grăbindu-se să povestească aceste lucruri ucenicilor din oraș.

Au mers la odaia de sus unde Isus petrecuse ceasurile ultimei seri înainte de a fi dat la moarte. Găsiră ușa dela odaie închisă cu multă grijă. Au bătut la ușa pentru a li se da drumul. Apoi spuseră cine sunt. Ușa fu deschisă cu multă băgare de seamă, ei au intrat, și împreună cu ei a intrat și un Altul, nevăzut. Ușa a fost apoi din nou închisă cu grijă.

10. Ce spuseră atunci acești doi oameni? Cum a fost primită istorisirea lor de către cei unsprezece? Vers. 35; Marcu 16, 12, 13.

11. În timp ce vorbeau, Cine apărău în mijlocul lor? Ce urmare avu asupra lor neașteptata Sa arătare? Ce îi întrebă Isus? Luca 24, 36—38.

12. Cum încercă Isus să-i convingă de realitatea prezenței Sale? Ce dovadă le dădu El despre aceasta? Vers. 39—40.

13. Cum încercă El apoi să-i facă

să înțeleagă ceea ce se spusese înainte? Vers. 44.

14. Ce le arată El că stă scris în Scripturi? Ce spuse El că trebuie propovăduit printre Neamuri? În al Cui nume trebuie să fie propovădite pocăința și iertarea păcatelor? Ce trebuia să fie ucenicii? Vers. 45—48.

15. Cine dintre ucenici nu era de față când Isus Se întâlnește cu ei? Ce spuse Toma când ucenicii îi istorisiră că L-au văzut pe Domnul? Ioan 20, 24, 25.

16. După cât timp Se întâlnește iarăși Isus cu ucenicii? Cine este amintit în mod deosebit că era de față? Cum îi salută din nou Isus? Vers. 26.

17. Ce spuse El lui Toma? Care fu răspunsul acestuia? Ce delicată mustrare și învățătură dădu Isus cu privire la fericirea ce o dă credința? Vers. 27—29.

18. Ce nu ne-a rămas scris? De ce unele din semnele săvârșite de Isus au fost scrise? Vers. 30, 31.

Lecțiunea 12.

ISUS SE ARATA DIN NOU UCENICILOR

Text biblic: Ioan 21, 1—25; Matei 28, 16—20; 1 Cor. 15, 3—7.

De memorizat: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele“. Mat. 28, 20.

1. Înainte de moartea Sa, ce indicație dăduse Isus cu privire la locul întâlnirii cu ucenicii Săi? Mat. 26, 32.

2. În ce fel se reaminti ucenicilor de această întâlnire? Mat. 28, 5—7.

3. Când părăsiră ucenicii Ierusalimul pentru a întâlni pe Isus în Galileea?

Isus spusese că vrea să Se întâlnească cu ucenicii Săi în Galileea; și îndată ce a trecut Paștile ei și-au îndreptat pașii într'acolo. Lipsa lor dela Ierusalim în timpul sărbătorilor ar fi fost socotită drept o neplăcere și rătăcire, de aceea au rămas până la sfârșitul lor; dar odată trecute,

s'au întors bucuroși acasă pentru a întâlni pe Mântuitorul așa cum le spusese El.

Șapte din ucenicii Lui erau în grup. Erau îmbrăcați în hainele umile de pescari; erau săraci în ce privește bunurile lumii acesteia, dar bogați în cunoașterea și practica adevărului, lucru care înaintea Cerului le dădea locul cel mai de frunte ca învățători.

4. Unde îi întâlnește Isus prima oară? Numește ucenicii cari s'au estrâns lângă lac, așteptând oarecum timpul anunțat? Ioan 21, 1, 2.

Marea Galileei mai era cunoscută și sub numele de marea Tiberiadei.

5. Ce propuse Petru să facă? Ce spuseră ceilalți? Ce rezultat avu încercarea lor? Când veni dimineața, Cine stătea pe țarm? De ce lucru nu își dădură seama ucenicii? Ce îi întrebă Isus? Vers. 3—5.

6. Ce le spuse Isus să facă? Care a fost urmarea? Ce spuse atunci unul din ucenicii lui Petru? Cine era acel ucenic? Cum își arată Petru dorința de a-L întâlni cât mai curând pe Isus? Vers. 6, 7.

7. Cum veniă ceilalți ucenici la țarm? Indată ce puseră piciorul pe pământ ce văzură ei? Ce le spuse Isus? Cine fu cel care ascultă îndată? Ce lucru minunat s'a petrecut cu ocazia acestei prinderi de pește? Vers. 8—11.

8. Ce invitație adresă Isus ucenicilor? Ce nu îndăzneau ei să întrebe? Ce făcu Isus înainte de a mânca? A câta oară se întâlnea acum Isus cu ucenicii după învierea Sa? Vers. 12—14.

9. După ce mâncară, ce întrebare puse Isus lui Petru? Cum răspunse Petru? Ce îi spuse Isus să facă? Vers. 15.

10. Ce îl întrebă Isus a doua oară? Care a fost răspunsul lui Petru de fiecare dată? Vers. 16, 17.

11. Vorbind cu Petru cum îi arătă Isus de ce moarte va muri acesta? Vers. 18, 19.

12. Ce întrebare puse Petru cu privire la Ioan? Ce îi răspunse Isus? Vers. 20—22.

Câți oameni fac și astăzi la fel ca Petru. Ei se interesează de treburile altora, și sunt nerăbdători să știe care le este lucrarea, în timp ce ei sunt în primejdie de a-și părăsi lucrarea lor. Datoria noastră este de a privi la Hristos și a-L urma pe El. Vom vedea greșeli în viața altora, și lipsuri în caracterul lor. Fiecare omenească este învăluită de slăbiciuni. Dar în Hristos vom găsi desăvârșirea. Privindu-L pe El suntem și noi schimbați.

13. Ce înțeles greșit au luat cuvintele lui Isus? Vers. 23.

14. Ce este spus despre Evanghelia lui Ioan? Ce dovedește că Ioan n'a lăsat scris tot ce făcuse Isus? Vers. 24, 25.

15. Unde se adunară pentru ultima oară ucenicii, urmând îndrumării lui Isus? Mat. 28, 16.

16. Cu cine în afară de apostoli Se întâlnește Isus acum? Ce făceau unii? Ce simțiră alții văzând toate dovezile învierii lui Isus? 1 Cor. 15, 6, 7; Mat. 28, 17.

La timpul sorocit, cam la cincisute de credincioși se adunase în mici grupuri pe coasta muntelui, doritori să afle tot ce se putea afla dela cei cari văzuse pe Hristos după înviere. Ucenicii treceau dela grup la grup, spunând tot ce văzuse și auzise despre Isus, și aducând dovezi din Scripturi așa cum făcuse El cu ei. Toma povestea mereu cum se întâmplase cu necredința lui, și arăta cum se spulberase toate îndoielile lui. Deodată Isus stătu în mijlocul lor. Nimeni n'ar fi putut să spună de unde sau cum venise. Mulți dintre cei de față nu-L mai văzuse până la data aceasta; dar în mâinile și picioarele Lui văzuse semnele răstignirii; chipul Lui era ca chipul lui Dumnezeu și când îl văzură, ei au căzut la pământ și I s'au închinat. Dar unii se îndoiau. Așa va fi totdeauna.

17. Ce spuse Isus că Ii fusese dată? Ce lucrare încredință El ucenicilor? Cât timp avea să fie El cu poporul Său? Vers. 18—20.

Lecțiunea 13.

REPETIȚIA

De memorizat: Repetiția textelor de memorizat.

1. Din i-năl-țimi a ră-su-nat Un glas di-
 2. Mă simt a-tât de fe-ri-cit Și pa-ce
 3. Prin in-cer-cări ori-cât de mari, Cu Dom-nul

vin, me-lo-di-os Prin ca-re eu am fost che-
 am de-la I-sus; Pă-ca-tu-a-cum am bi-ru-
 trec iar să mă tem; Du-ri-ri nu simt in al meu

mat La via-ța'n dar a lui Hris-tos.
 it Și nu-i mai sunt a-cum su-pus.
 drum Și griji când vin, pe El îl che-ni.

Cor

Deci la I-sus voi să ve-niți! El es-te Domn îl a-u-ziți? Vă'n-
 deam-nă azi: să pri-ve-ghiați Cu El in cer de vreți să stați.

INDREPTĂȚIRE ȘI SFINȚIRE.

Indreptățirea are loc într-o clipă — e o dreptate pusă în socoteală. Sfințirea are loc toată viața — e o dreptate pusă în om. Ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu lucrează o schimbare înăuntrică.

Indreptățirea face o lucrare pentru noi. Sfințirea este o renaștere. Dumnezeu lucrează ceva în noi; e o indreptățire pusă în om.

Prin îndreptățire suntem socoliți drepti. Prin renaștere suntem făcuți drepti.

Prin îndreptățire se schimbă cele raportate despre noi. Prin renaștere se schimbă natura noastră.

Indreptățirea ne obligă să lucrăm dreptatea. Renașterea ne face în stare să lucrăm dreptatea.

Către celtori

Acei dintre stimații noștri cetitori, care au vreo idee bună, ilustrație, istorioară sau cunosc vreo întâmplare reală care ar putea folosi și altora prin conținutul lor moral și instructiv, sunt rugați să le trimită și „Curierului Adventist“, pe adresa redacției.

Este de dorit ca tot ce se trimite să fie scurt și cu cât mai multă învățătură morală. Ce va fi potrivit se va publica. În legătură cu acest material, vă rugăm să urmăriți și răspunsurile ce se dau la rubrica „poșta redacției“.

